

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1026

HET KASTEEL AAN DE AISNE.

fr. 1.50

„Als je steen voor steen gaat bekijken, dan staan we hier met Paschen nog!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Kasteel aan de Aisne.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GERAAMTE EN DE PORTEFEUILLE.

Het liep tegen elf uur van een schoonen dag in de lente, toen langs een niet veel bereden zijweg in het noorden van Frankrijk op ongeveer 20 kilometers ten zuiden van Senlis in niet al te grooten vaart een ruime toerwagen reed, een van die voertuigen die nog gesloten of geopend kunnen worden gebruikt, maar die den tand des tijds blijkbaar goed had verdragen en er uitzag alsof hij nog gemakkelijk zijn zeventig kilometer per uur kon halen.

Het geoefende oog zou in dezen auto aanstonds den huurwagen hebben ontdekt, afkomstig uit een goede, betrouwbare, Parijsche garage.

Achter het stuurwiel zat een goed gekleed man in een grijs sportpak, met een pet van dezelfde stof op, en de stofbril omhoog geschoven, ofschoon zijn energiek fraai geteekend gelaat er op wees, dat hij voor snelheden van boven de honderd kilometer volstrekt niet bevreesd was.

Naast hem zat een jongere man met blauwe oogen, die een regenjas droeg, en die tenvolle

scheen te genieten van wat zijn oogen hier ontwaarden, ofschoon Senlis volstrekt niet tot het schoonste deel van Frankrijk behoorde.

Toch genoot hij blijkbaar van de hoeven, vrij nieuw nog, die ver uiteen lagen, de nog schrale boomen langs de herstelde wegen, het vee in de malsche weiden, van alles wat hij zag.

Op de achterbank tenslotte zat een man van herculischen lichaamsbouw, eveneens eenvoudig gekleed, en wiens gelaat strak stond, terwijl hij rondkeek van links naar rechts, en enkele malen zich haastig omdraaide, teneinde nog een blik achter zich te kunnen werpen.

Wij zullen den lezer niet lang in het onzekere laten, omtrent de persoonlijkheid van deze drie mannen want zij zullen een groote rol vervullen in de gebeurtenissen, die hier zullen beschreven worden.

De man die het stuurwiel met zijn krachtige, gebruide handen omkneld hield was John Raffles, naast hem zat zijn trouwe helper en vriend Charles Brand, en de reus achterin

was de man, die feitelijk den auto had moeten besturen — de chauffeur James Henderson.

Om een uur of negen in den morgen hadden de drie mannen Parijs verlaten, in dezen huurwagen, die eerst in Brussel zou worden teruggehaald door den garagehouder of een zijner gevolmachtigden.

Van Parijs naar Brussel kan men gemakkelijk in een goeden auto in een uur of vijf of zes rijden, maar Raffles had volstrekt geen haast, en hij was ook geenszins van plan den grooten, breedten verbindingsweg te volgen, maar integendeel langs allerlei kronkelwegen de Belgische hoofdstad te bereiken.

De beweegredenen daartoe waren van even eenvoudigen als dramatischen aard — de drie mannen wilden van de gelegenheid gebruik maken, het gebied weer te zien, waarop zich de verschrikkelijke tragedie van de ontzettende worsteling van de jaren tusschen 1914 en 1919 heeft afgespeeld — die toch niet zoo ontzettend is geweest, of velen onzer hebben ze helaas reeds bijna weder vergeten.

Hier was het dat Raffles een deel van die worsteling had bijgewoond, een vol jaar lang, eerst als luitenant bij de garde, vervolgens als vlieger. Hier was het ook dat James Henderson gestreden had in de gelederen van het regiment, waartoe hij behoorde — dat van de Scotts Greys.

Brand tenslotte had hier het laatste oorlogsjaar doorleefd, maar juist op het laatste oogenblik opgeroepen om deel te nemen aan de verschrikkelijkste worsteling welke de menschheid kent — tot dusverre.

Plotseling liet de stem van Henderson zich hooren, en het zware geluid trilde, toen hij zijn geweldige rechterhand uitstreekte en riep:

— Hier was het, Mylord. Daar bij die hoeve!

Raffles reed nog langzamer, keek in de aangewezen richting en zeide hoofdschuddend met een glimlach:

— Ik geloof dat je je vergist, Henderson! Het moet dichterbij Senlis zijn geweest.

— Mylord ik zeg U dat bij die hoeve daar de verschrikkelijke aanval van de Duitschers plaats had en dat U mij daar onder een kogelregen hebt weggesleept, zeide Henderson met een stem die trilde van aandoening.

Maar weer schudde Raffles het hoofd en zeide:

— Je vergist je James. Ten eerste was die hoeve er toen nog niet. Zij is ternauwernood twee jaar oud. En ten tweede — wil je mij dan eens zeggen waar de rivier loopt, waar

wij destijds op onzen linkervleugel hadden, geen honderd passen van onze loopgraven verwijderd?

De reus keek bedremmeld naar links en rechts en mompelde:

— Dat is waar! De rivier is er niet. Hier had de Aisne moeten zijn. Waar is zij zoo ineens gebleven?

— Heb nog tien minuten geduld, James, dan moeten we een brug tegen komen die nu wel hersteld zal zijn, maar die wij destijds in puin geschoten aantroffen, en het kan niet ver er vandaan zijn geweest. Ik herinner mij dat onze scherpschutters des nachts, naar de puinhoopen van die brug slopen en van achter de brokstukken der steenen pijlers, de Duitschers bij dozijnen uit de boomen en de huizen wegschoten, van het kleine dorp, dat er dichtbij moet liggen.

— Luister eens, Edward, is het werkelijk volmaakt zonder gevaar, dat wij hier maar zoo voor ons genoegen rondrijden? Kan de politie van Parijs ons niet zijn nagegaan?

— Zelfs al deed zij dat, Brand, wat zou dat ons dan kunnen deeren? Wij hebben toch de kostbare dingen niet bij ons, waarvan wij ons hebben meester gemaakt! Maar zij zal ons niet volgen, dat weet ik zeker.

De beide mannen zinspeelden hier op een vrij gevaarlijk avontuur in de Fransche hoofdstad dat juist tot hun voordeel een gelukkig einde had gevonden, maar waaraan zij nog den nacht te voren, met grooten ijver hadden deelgenomen.

— De buit is veilig opgeborgen, mijn waarde, zoo besloot Raffles, en het zou wel een bijzonder slimme politieman moeten zijn, die ze terugvond. Je kunt dus volmaakt onbekommerd genieten van dit oogenblik — als het tenminste genieten moet heeten, de plek terug te zien, waar zooveel stroomen bloed vergoten zijn, waar zoo onnoemelijk geleden is!

— Terug te zien? herhaalde Brand schouderophalend. Maar het is onherkenbaar! Ik heb het nooit zoo gekend, ook niet in den zomer van 1918, toen hier de strijd op zijn hevigst was, en de Duitschers onophoudelijk op ons front beukten — en er op sommige plaatsen ook doorheen braken, totdat wij begonnen terug te slaan, met nog grooter kracht dan zij — tot aan het bitter einde. Er was geen sprietje gras, er stond geen huis overeind, er groeide geen boom, en zelfs waren alle boomstompen zoo ver het oog reikte, te tellen. De weiden waren niet meer van de akkers, de akkers niet meer van de wegen te onderscheiden.

Alles liep ineen, alles was een woestenij. Jij moet je dat ook nog herinneren, al was jou sector een weinig van de mijne verwijderd, en al was jij vlieger, gedurende het laatste jaar.

— Ik heb alles gezien — van boven, Brand! antwoordde Raffles zacht. Het was verschrikkelijk. De mensch is een zonderling dier, dat hij met opzet vernielt en grondig, wat hijzelf met zorg en liefde heeft opgebouwd. Ik heb het gezien van boven zeg ik je, en zooals het hier was, zoo was het van de Noordzee tot aan de Zwitsersche grens — en dat over een strook van veertig tot honderd kilometer breedte! Een gruwel, niet te beschrijven. Daar is de brug!

De drie mannen in een plotseling zwijgen, keken naar het kokette steenen brugje, dat hier over de Aisne was geslagen.

Het was maar een smalle brug, juist geschikt voor dezen achterweg, die zoo weinig werd gebruikt, en slechts een paar dorpen verbond.

Op deze plek was zoo goed als niets meer te bespeuren van de ongehoorde verwoesting, die een onophoudelijke beschieting van bijna vier jaren van vriend en van vijand hier had aangericht.

De grond was weer omgeploegd, het zaad was er in gestrooid, en het gras was weer gaan groeien, jonge boomen waren geplant, de natuur had hersteld, wat de mensch in zijn waan vernield had, er waren nieuwe wegen aangelegd, de dorpen waren herbouwd — sommigen pas zeer korten tijd geleden.

De auto reed heel langzaam over de brug, toen stond de wagen geheel stil, en Raffles, met zijn vinger wijzend, begon te spreken:

— Hier was het, James! Daar bij dien wilg die zich maar niet wilde laten treffen door de granaten der Duitschers, maakte onze loopgraaf een stompen hoek, en boog weer weg van de rivier, die op dat tijdstip zich met moeite een weg baande over en langs de restanten van de stukgeschoten pijlers van de brug, die toen veel zwaarder en grooter was dan zij nu is, nu de weg, waarvan zij deel uitmaakt, gedegradeerd is tot een tertiaire verkeersweg dien hij nu is.

— U heeft gelijk Mylord! riep Henderson opgewonden.

— Daar ligt het kleine dorpje dat bijna weer is opgebouwd. En daar is de puinhoop van het kleine kerkje. Ze hebben dat zoo gelaten en er een hek omheen gezet. U weet wel — zooals ze dat in dat mooie, Hollandsche dorpje ergens ook met de kerk hebben gedaan, die de Russen in 1815 hebben kapot geschoten!

Daarnaast staat de nieuwe kerk, heelemaal wit.

— Dan is het ook hier geweest dat U mijn leven hebt gered, toen ze mij vleugel-lam hadden geschoten.

— Daar zullen wij niet over spreken, James. Hoe dikwijls heb je niet het mijne gered en geen dank willen aanvaarden. Maar wij zullen eens uitstappen en eens gaan zien of er werkelijk niets anders meer over is van dien vreeselijken tijd, dan het jammerlijk stukgeschoten kerkje, met zijn hek er om heen en dat nu een bezienswaardigheid schijnt te zijn geworden.

Het dorpje waarvan Raffles en Henderson gesproken hadden, lag op ongeveer tweehonderd meter afstand verder, weggedoken in een nestje van groen. Wat dichterbij stonden nog enkele afzonderlijke huizen, en dan begonnen de uitgestrekte akkers, schier eindeloos weggolvend, tot aan de heuvels in het Westen. Aan den anderen kant van den weg echter, naar het Oosten dus, gingen die akkers vrij spoedig over in een nog betrekkelijk jong bosch van denneboomen, die echter al een vrij aanzienlijke hoogte hadden bereikt. Het onderhout was dicht en bladerrijk. Er stonden daar hazelaars in vollen bloei, er stonden wilde seringen en in het akkermaalshout hingen trossen bloesems, paars en geel.

Geen enkel levend wezen viel te bespeuren, behalve heel ver in het kleine dorp, waar nu en dan een vrouwtje met een sneeuwwitte kap de smalle dorpsstraat overstak.

— Dat bosch was er toch niet Mylord! zeide de reus verbaasd, die reeds was uitgestapt.

— Je hebt gelijk, James. Dat bosch moet pas na de vredesluiting zijn aangelegd. Het is trouwens heel duidelijk te zien, dat het niet veel ouder kan zijn dan een jaar of twaalf, veertien. Wij zullen er aanstonds eens ingaan. Ik weet bijna zeker dat zich daar juist onze loopgraven hebben bevonden, of wat er dan tenslotte van over was, na de ontzettende beschieting van de Duitschers, die op een paar mijlen ten Oosten van Senlis hun zwaar geschut hebben opgesteld.

— Het is mij nog steeds onbegrijpelijk hoe wij dat hebben uitgehouden, Mylord! zeide Henderson en de reus rilde alsof hij het koud had.

— Wij hielden het uit, omdat wij het moesten uithouden, James — en ook een weinig omdat wij er aan gewend raakten. En tot ons geluk raken wij zelfs aan de vreeselijkste dingen langzaam aan gewend.

— Kunnen wij hier den wagen laten staan? vroeg Brand.

— Waarom niet? Wij zullen eenvoudig den startsleutel meenemen, en de wagen een weinig terzijde van den weg zetten. Je ziet dat er bijna geen verkeer is, en het dichtstbijzijnde huis ligt tien minuten gaans verder.

— Maar wat valt er eigenlijk te zien in het bosch? Je denkt toch niet ook maar het geringste spoor van die loopgraven terug te zien?

— Dat zou ik niet met zooveel overtuiging zeggen, Brand. Er zijn in het noorden van Frankrijk nog loopgraven en schuilplaatsen genoeg te vinden.

— Maar die zijn opzettelijk zoo in stand gehouden — als curiositeit, en waarschijnlijk op vereerende uitnoodiging van Mijnheer Cook, riep Brand uit.

— Toch niet! Ik wil niet zeggen dat die soort bezienswaardigheden niet bestaan, maar er zijn ook nog andere gedeelten van het oorlogsveld bewaard gebleven, eenvoudig omdat niemand zich de moeite gaf ze te verwijderen. Kom, laten wij gaan.

De drie mannen verlieten den verhardten weg, liepen eerst over een breede grasrand, waarschijnlijk bestemd om den weg desnoods later te kunnen verbreden, stapten over een laag hegje, en volgden toen een van die heel smalle paadjes, die een boer in zijn akkers uitspaart teneinde niet door de verschillende zaaïsels te moeten heenloopen.

Zij waren dan ook verplicht, in de ganzenmarch te loopen, maar het paadje voerde hen recht naar het jonge bosch toe, en vijf minuten later hadden zij den zoom reeds bereikt, en stonden tot hun enkels in het zachte mos, dat, met de afgevalle naalden van vorige jaar, den bodem bedekte.

Met het hoofd naar den grond gebogen liep Raffles tusschen de boomen rond, nu en dan de blik vestigend, zoolang hem dat mogelijk was op de puinhoopen van dat dorpskerkje, maar al spoedig werd het kreupelhout te dicht en werd het uitzicht belemmerd door de vele jonge boomen ook al stonden die nog vele meters uit elkander en tenslotte gaf hij het op en riep uit:

— Neen, het is onmogelijk de juiste plek terug te vinden. Ik kan alleen zeggen dat het hier ergens geweest is! Je kunt hier nog juist de bocht van de rivier zien, maar destijds was die veel duidelijker, want dit terrein was toen ook veel hoger! Het schijnt te zijn afgegraven bij den aanleg van dit bosch, of misschien hebben de regens....

Raffles werd in de rede gevallen door een luiden kreet van Henderson, onmiddellijk gevolgd door een krakend geluid en tot hun

grootte verbazing zagen de twee vrienden den reus plotseling als het ware door een valluik in den grond zinken, zoodat zelfs zijn hoofd verdween, en er niets meer te ontdekken viel dan een geweldige vuist, die boven den grond heen en weer zwaaide.

Henderson was zoo zonderling verdwenen juist in het midden van een van de talloze paden tusschen de rijen boomen.

Maar nu kwam zijn rood, boos hoofd weer tevoorschijn en hij schreeuwde:

— Hier is de loopgraaf, Mylord! U had het bij het goede einde, en ik heb mijn beenen geschaafd!

Verwonderd liepen Raffles en Brand op de plek toe, en zij bemerkten nu al zeer spoedig hoe de zaak zich had toegedragen.

Henderson was inderdaad terecht gekomen in een echte loopgraaf, en daarvan was zijn zwaarte — de reus woog over de honderdtien kilo, de eerste oorzaak geweest.

Het was feitelijk een soort van luisterpost, met de voorste loopgraven verbonden door een korte dwarsgang.

De reus had den voet gezet op het uiteinde van een plaat van dik, gegolfd ijzer, zooals men die gebruikte om loopgraven af te dekken, waarna eenige meters aarde boven op die platen werden geworpen, om ze zooveel mogelijk te beschutten tegen geweer- en mitrailleurvuur en zelfs tegen niet al te zware granaten.

De regens of misschien de mensch had die aardlaag verwijderd, tot op een paar decimeters na, en het toeval had gewild, dat Henderson zijn eigen loopgraaf weer had opgezocht op een zeer bijzondere wijze — door een van die ijzeren dekplaten van haar steunpunt te laten kantelen. Uit het gat steeg een afschuwelijke stank op, maar de frissche lucht die binnendrong, zou die spoedig hebben verdreven.

Nog was de ingang van de smalle, dwarsche tunnel te zien door stevige dwarsbalken geschoord, die van de luisterpost naar de voorste loopgraaf voerde.

Zeer waarschijnlijk had een voltrefter, die post getroffen als verwoest, en de loopgraaf onhoudbaar gemaakt, en daarop was het drama gevolgd van den woedenden aanval der Duitschers, die de Engelschen tijdelijk hadden weten terug te drijven, en waarbij Raffles zijn trouwen Henderson nog juist had weten te redden.

De ijzere dekplaats was geheel verscheurd en verbogen, en daar beneden lagen nog de scherven van het zware projectiel, dat die vernieling had teweeg gebracht.

Henderson had reeds zijn lucifers tevoor-

schijn gehaald, toen Raffles hem haastig waarschuwde :

— Doe dat niet James, misschien is er nog wel ontplofbaar gas in die ineengestorte gang. Neem liever mijn zaklantaarn die is ongevaarlijk. Zie je iets bijzonders ?

De reus had de lamp aangeknipt en hij belichtte nu overal dat duistere gat dat eens een klein vertrekje was geweest, van bijna twee meter in het vierkant en meer dan twee meter hoog, en dat nu een stinkend gat was, met overblijfselen van vergane planken, ijzer, granaatscherven — twee geweren en dan nog iets, iets afschuwelijks, dat Henderson niet onmiddellijk herkende, omdat het grootendeels door de aarde bedekt was.

Toen richtte hij zich plotseling op uit zijn gebukte houding en zeide met gesmoorde stem :

— Twee geraamten, Mylord ! En ook nog overblijfselen van uniformen.

— Tracht eens te zien welke het zijn, James ! beval Raffles zacht.

Maar wees voorzichtig — men kan nooit weten of er niet nog handgranaten in zulk een loopgraaf zijn, die nog niet zijn ontploft !

Met een stuk van het ijzeren dak, groef Henderson wat aarde weg, en toen klonk weer zijn stem naar boven :

— Een van de Scotts Greys Mylord en de kaplaarzen van een Duitse infanterist. En hier is zijn helm — nu, die kennen we allemaal te goed ! Trouwens — hier heeft U zijn geweer !

Henderson hief het wapen op. De bajonet stak op den loop, een weinig verbogen, en donkergekleurd — roestig — met een korst er op, die bloed kon zijn.

Raffles en Brand keken elkander zwijgend aan.

In stilte lieten zij het korte tooneel voorbij hun oogen gaan. Het inleidende gordijnvuur, dat uren had geduurd, de aanval der Duitsers dadelijk volgend op dat trommelvuur, de sprong van den Duitschen infanterist over de borstwering in de luisterpost, de verschrikkelijke worsteling — en dan de nakomer, de slecht gerichtte granaat die de luisterpost trof en twee doodsvijanden uiteenscheurde en onder een dikke laag aarde begroef.

Maar de stem van Henderson onttrok hun aan hun sombere mijnering.

— Dit vond ik naast het geraamte van den Duitser ? Wilt U het behouden.

Hij stak Raffles een heel bescheiden portefeuille van nagemaakt leder toe, die hij op zijn knie had afgeklopt. Zij was sterk beschadigd en ook vochtig, maar er zaten eenige papieren in, die nog vrij goed leesbaar waren.

— Zie eens of je zijn stamboekplaatje kunt vinden, James ? beval Raffles, met de oogen gericht op een der papieren die hij uit de portefeuille had gehaald.

Na eenig zoeken vond Henderson het beenen plaatje, waarvan het kettinkje was losgegaan en stak het Raffles toe, die nu eindelijk den inhoud van het papier ontcijferd had en nu langzaam tot Brand zeide :

— De wegen van het toeval zijn zeker merkwaardig, Brand. Luister eens wat er op dit kleine, schijnbaar waardelooze stukje papier staat, en bedenk dat ik het uit het Duitsch vertaal :

„Het ligt in het huis van Graaf Tréfonds, Chateau Houissant de Negende steen.”

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele internationale sigarettenmerken van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

CHATEAU HOUISSANT.

Brand keek Raffles met de grootste verwazing aan en zei verbluft :

— Je schijnt dat heel merkwaardig te binden ?

— Natuurlijk is het merkwaardig, Brand !

Mijn hemel, je hebt hier toch ook bijna een jaar in de buurt gelegen !

— Dat erken ik. Ik ken zelfs de kasteelen hier in de buurt. Maar het chateau Houissant heb ik nooit gezien !

— Neen, maar je hebt ze waarschijnlijk wel gedronken. Chateau Houissant is een zeer bekend wijnmerk, om nauwkeurig te zijn een roode Bordeaux.

— En nu wil je zeker, dat ik het maar plotseling begrijp? Pardon, nu is het nog eenigszins duisterder voor mij geworden. Het ligt, heet het in het briefje.

Wat ligt er?

Raffles wierp nog eens een blik op het papertje, en zeide toen, Brand glimlachend aanzien- de:

— Het moet nog al van gewicht zijn, Brand. Anders zou men het, dunkt mij, niet hebben genoteerd op een afzonderlijk stukje papier, en zoo zorgvuldig hebben weggestopt in een apart vakje van een portefeuille! In een wijnkelder ligt, zooals vanzelf spreekt en logisch is, wijn. Maar dat vermeldt men niet speciaal. Het zal dus wel iets geweest zijn van veel grooter waarde. En wat zou dat anders hebben kunnen zijn dan geld of kostbaarheden?

— Soms is een mensch nog wel kostbaarder, en het zou dus een lijk kunnen zijn! meende Brand.

Raffles hief met een ruk het hoofd op, en zeide nadenkend:

— In sommige gevallen is dat inderdaad zoo, Brand — je zou dus gelijk kunnen hebben. Nu, we zullen het spoedig genoeg weten!

— Maar wat bedoel je daar mee?

— Niets anders dan dat wij het zullen onderzoeken.

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Ik meen mij nu te herinneren dat er hier inderdaad in de buurt een mooi, oud kasteel heeft gestaan, maar dat is geheel in puin geschoten, geen steen is er op den anderen gebleven, en je zou waarschijnlijk, als je geen arbeiders in dienst nam, een half jaar noodig hebben, alleen om het puin weg te ruimen, dat die kelders bedekt.

— Wij zullen het in ieder geval gaan onderzoeken! zeide Raffles kalm, en hij stak het briefje weer in de portefeuille, en de portefeuille weer in zijn zak.

In diezelfde zak bevond zich ook reeds het nummerplaatje van den Duitschen soldaat die hier in een doodelijke omhelzing was verrast tegelijk met den armen Tommy, die op dien noodlottigen nacht, voor de laatste maal geluisterd had in deze luisterpost.

Raffles wierp nog een blik op de beide geraamten, met de armen om elkanders ontvleeschde halsen geslagen, en zeide toen kortaf:

— Kom, James — kom nu maar weer naar boven — maar wacht, werp eerst wat aarde over die schamele overblijfselen van wat

jonge, krachtige menschen zijn geweest. Ik zie daarginds een kleine schop liggen, zooals de genie ze pleegt te gebruiken.

Henderson begon zwijgend te werken en wierp groote schoppen aarde op de beide geraamten, waarvan al spoedig niets meer te zien was.

Toen moesten Raffles en Brand hem de hand toesteken want de kuil was zoo diep en de wanden ervan waren zoo stijf, dat het hem onmogelijk zou zijn geweest, zonder hulp weer naar boven te komen. Hij zou daarbij gevaar hebben geloopt, dat er een soort aardverschuiving plaats vond, die hem had kunnen delven.

Zoodra de reus weer op vasten grond stond werd de ijzeren dekplaat weer op haar plaats gelegd, maar nu zoo dat zij onmogelijk meer kon omkantelen, en met een laagje aarde en een paar handen vol dennenaalden bedekt. En wie er niet bepaald naar zocht, zou nu onmogelijk de plek hebben kunnen terugvinden waar Henderson zoo plotseling in den grond was verdwenen, en waar twee jonge, elkaar, volmaakt twee vreemde mannen elkander als wilde dieren naar de keel waren gevlogen.

De drie mannen aanvaardden nu den terugweg, bereikten de zoom van het bosch en zagen er nog steeds uit als heel onschuldige toeristen, zoodat er nauwelijks acht op hen werd geslagen door de weinige landarbeiders, die zich op dat oogenblik aan hun middagmaal hadden gezet, midden in de akkers.

Allen namen weer in den auto plaats, en Raffles reed langzaam verder, links en rechts ziende, totdat een kreet van Brand, hem de remmen deed aanzetten.

Brand wees naar een vrij groot huis, rechts van den weg, aan de Aisne gelegen, die zoo dicht langs den achtergevel stroomde, dat aan dien kant slechts een zeer smal strookje gras het huis van het water scheidde. Bij de geringste overstrooming, moesten de muren daar zelfs in de rivier komen te staan.

— Dat is het kasteel — en dat is het toch weer niet, riep Brand verbaasd. Droom ik dan? Ik ben hier acht maanden lang bij de aflossingen week aan week langs gekomen en telkens hadden de Duitschers dat arme kasteel weer wat verder in puin geschoten, in hun angst, dat wij daar een troep scherpschutters of een mittrailleursnest hadden. En toen het tegen den wapenstilstands-dag liep, toen leek het meer op een omgewaaide stapel steenen dan op iets anders.

— Je weet zeker, dat het dat huis was?

— Volmaakt zeker! Daar zijn overblijfselen van de molen, waarin ik zelf nog onderdak

heb gevonden, tijdens een hevige beschieting, daar ontspringt het kleine zijstroompje van de rivier, en met de afstanden komt het ook precies uit. De mijlpaaltjes zijn trouwens allang weer geplaatst, zoo als je ziet en ook die kloppen. Het is het huis van de Tréfonds, ik ben er zeker van! De bevolking noemde het Chateau de Tréfonds. Een paar malen, voor de ergste beschieting begon, zijn wij jonge luitenantjes er zelfs binnengenoed door een ouden graaf. Later moesten wij terug, zooals je weet, en een tijdlang is het kasteel toen in handen van de Duitschers geweest totdat wij hen bij het groote zomeroffensief van het laatste oorlogsjaar, er weer uit verdreven, en toen hebben wij uit gerechtvaardigde woede, de vernietiging voltooid.

— Kun je je herinneren of Graaf de Tréfonds, toen de Engelsche troepen terug moesten, met jullie is meegaan?

— Ja dat weet ik zeker. Het is waar dat hij zich met moeite losscheurde, van het oude huis, dat daar al eeuwen moet hebben gestaan, maar hij bezweek toch voor onzen aandrang.

— Was je er soms bij toen hij het huis verliet? Heb je hem zelf gesproken?

— Noch het een, noch het ander. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik gaarne zou willen weten, of hij bij die gelegenheid zijn geld en kostbaarheden heeft meegenomen! De Tréfonds waren namelijk zeer rijk.

— Dat kan ik je onmogelijk zeggen. Wel weet ik, dat onze staf hem overtuigde, dat het niet lang zou duren, of wij zouden een tegenaanval doen, en dan kwam zijn kasteel weer binnen onze linie te liggen en zou hij het opnieuw kunnen betrekken. De Duitschers zijn er dan ook nauwelijks een week geweest. Raffles zat een oogenblik in gedachten verzonken en met zijn arm rustend op het stuurwiel naar het huis te kijken, drukte toen zonder iets te zeggen het gaspedaal weer in, en hield pas weer stil toen het huis aan de voorzijde goed zichtbaar was.

Het lag vrij ver van den weg af, en was daarvan gescheiden, door een breed uitstekend onderhouden grasperk, hier en daar door bloembedden onderbroken. Links en rechts van dat perk, strekte zich het park uit, dat te weerszijden van het huis reikte tot bijna aan het water, waarvan het gescheiden was door een laag hek.

Eenzelfde hek maar hooger, en fraai bewerkt, scheidde het grasveld en het park van den straatweg.

Raffles keek eenigen tijd naar het splinter-

nieuwe huis en zeide toen op een toon van de diepste overtuiging:

— Het is een buitengewoon leelijk huis, en ik geloof niet dat er veel zijn, die men nog leelijker kan noemen. Het lijkt gebouwd te zijn door een pasteibakker in een toestand van waanzinnige overspanning, of verkeerende in een nachtmerrie. Heb je gelet op al die torentjes, schots en scheef door elkaar, die erkers die eruit zien als geweldige peperbussen, die reusachtige koetspoort, waarvoor men een ophaalbrug zou verwachten, die er echter niet is. Het geheele namaaksel van een middeleeuwsch slot, dat begint bij den linkervleugel, bij het hoofdgebouw overgaat in Renaissance stijl, om bij den rechtervleugel te eindigen in een zonderling compromis tusschen Gothiek en moderniteit?

— Je hebt gelijk — het is affreus! zeide Brand lachend. Maar kostbaar is het wel.

— O, wat dat aangaat! Geld is er niet aan gespaard! Heb je gelet op het marmeren bassin, met die twee juffers, die daar zoo bevallig aan het begin van de trapjes naar het water zitten?

— Nu zie ik het pas, riep Brand. Lieve hemel, ze zullen daar toch niet baden, zoo midden op een grasveld?

— Waar denk je aan? Het is voor de eenden, Brand. Zie maar, daar loopen ze dapper rond, trotsch op hun marmeren zwembassin. En stil nu even, want ik geloof werkelijk dat daar de eigenaars verschijnen. Ja, zij doen een gast uitgeleide. Die wagen daarginds is zeker van hem. Laten wij ons houden alsof er iets aan onze auto te repareren valt. Ik zal met die menschen misschien nog te doen krijgen en heb dus liever niet dat ze me later herkennen.

De twee mannen stapten dus uit en hielden zich schijnbaar onledig met den wagen maar keken aandachtig door de spijlen van het hek naar het kleine groepje menschen, dat plotseling was tevoorschijn gekomen op het monumentale terras van rose geaderd marmer, dat daar nu plechtstatig en luidkakelend onder het maken van deftige buigingen en strijkages de treden kwam afdalen.

Er was een kleine, zeer gezette, bijna rolronde dame bij, geheel in het wit gekleed, met tot aan de schouders ontblootte, dikke en korte armpjes, die juist haar hand liet kussen door een uitermate elegant, in een tenniscostuum gestoken jongmensch, met gitzwart haar en een monocle, die blijkbaar afscheid nam.

Dan was er nog een meisje van onzekeren leeftijd, met een lorgnetje en peenhaar, ook geheel in het wit, die de dochter scheen te zijn

van het proppige vrouwtje, en geaffecteerde gebaren maakte, terwijl zij gearmd liep met een eveneens korten en dikken heer, volstrekt kaalhoofdig, in wit flanel gestoken, en met een vervaarlijke sigaar in den mond, die in zijn vrije hand een kostelijke panama droeg, waarmede hij den vertrekkenden gast bij herhaling toewuifde.

Wat meer op den achtergrond hielden zich nog vijf of zes personen op, die blijkbaar met den diepsten eerbied dit aandoenlijk tafereel gadesloegen en die bijna zonder uitzondering, eveneens het schuldelooze wit als lijfsomhulsel hadden gekozen.

Langzaam schreed dit heele groepje rondom het middenperk met zijn kostelijk eendenbassin, gesticuleerend, buigend en handenkussend, en Brand had de zonderlinge gewaarwording, dat die menschen niet echt leefden, maar dat zij een of andere comédie opvoerden en dat er stellig ergens verborgen een filmtoestel moest staan, waardoor deze wonderlijke plechtigheid werd opgenomen.

Het was duidelijk dat het kleine propje zich het uiterlijk poogde te geven, van een vorstin die persoonlijk zich wel weer verwaardigen, een geliefde gast uitgeleide te doen, dat de dochter de rol speelde van „de schoone slaapster” en dat de korte dikke vader joviaal deed, luidruchtig en rondborstig.

De elegante gast echter, met den stroohoed tusschen de vingers, maakte maar telkens sierlijke buigingen, voor iedereen in het algemeen en voor de dochter in het bijzonder, deed dan ruggelings, juist zooals aan het hof, een pas of vier naar het hek, boog opnieuw, en zette dan zijn terugtocht weer voort, en dat alles in een tempo als bij een vertraagde film.

— Voor welke Maatschappij zou dat worden opgenomen? vroeg Brand tenslotte verbijsterd.

— Het is eigenaardig — ook ik dacht aan een filmopname, antwoordde Raffles glimlachend.

Wat later had de hoofdgroep het hek bereikt, dat zwaar verguld was en met talloze krullen versierd.

Een bediende was komen toeschieten en opende met een breede zwaai het toegangshek.

Nog een laatste handkus, een mekkerend lachje van Mevrouw, een joviale bulderlach van mijnheer, een lachje van het meisje met de lorgnet dat als het getinkel van zilveren klokjes klonk, en toen was de plechtigheid bijna ten einde, en de jongeman liep, elegant, wit en slank haastig op z'n tweezitter toe. Een fraai exemplaar uit de fabrieken van Renault, een van de nieuwste 8-cilinders.

Brand keek hem een oogenblik na, schijnbaar bezig met den radiator:

— Ik dacht dat zulke schoonheden alleen maar op de advertentiepagina van een duur tijdschrift bestonden. Die man heeft een weinig Fransch type vind ik.

— Dat is ook geen wonder, dat is een Engelschman, antwoordde Raffles bedaard.

Brand vergat voor een wijle zijn rol van reparateur, keek Raffles verwonderd aan en vroeg:

— Hoe kun je dat zoo precies weten?

— Dat weet ik omdat hij Engelsch sprak!

— Maar ik heb hem geen woord hooren zeggen! antwoordde Brand in de grootste verbazing.

— Ik ook niet — maar ik zag het. Je weet hoever ik het gebracht heb in de zoo nuttige kunst van het lippen lezen. Hij vloekte, mijn waarde! Hij zei: even voor hij in zijn wagentje zou stappen en met zijn rug naar het hek, maar met zijn gezicht naar ons toegewend, dat helder door de zon beschenen werd: „vervloekte, stomme, ijdele troep!”

— Dat is niet aardig jegens de gastheeren! meende Brand, met moeite zijn lachen bedwingend. Hoe komt zoo'n deftige Engelschman hier eigenlijk verzeild?

— Dat is iets wat mij voorloopig minder belang inboezemt. Wat ik in de eerste plaats wil weten is dit: ben je er volmaakt zeker van, dat op deze zelfde plek het kasteel van Tréfonds stond?

— Absoluut zeker! En als ik getwijfeld had, zou een blik op den ouden linkervleugel mij allen twijfel ontnomen hebben. Daar was nog een stuk van blijven staan, en op dat stuk — je kunt zelfs de scheidingslijn duidelijk zien, heeft de Architect, door dien dikken mijnheer in dienst genomen, weer verder gebouwd, wel niet heelemaal, maar dan toch ongeveer volgens de oude bouworde. Toen vond die dikzak zeker, dat hij nu wel voldaan had aan de eischen van heeren oudheidkenners en schoonheidsbehoeders en liet de rest heen bouwen om een moderne W.C. een biljardkamer, en een stalen litjumeaux.

— Helaas! Maar nu een andere vraag. Hoever ging de vernieling van het fraaie nieuwe kasteel? Zijn de fundamenten ook in elkaar geschoten?

— Neen, dat niet. De muren zijn eenvoudig neengestort en toen het eenmaal een puinhoop was, hebben de Duitschers er geen dure granaten meer aan verspild. Waarom vraag je dat eigenlijk?

— Natuurlijk omdat ik wilde weten of de

kelders nog in tact zijn — en speciaal de kelder waarin de Chateau Houissant bewaard werd — en waarschijnlijk nog altijd wordt.

Er kwam een uitdrukking van ongeloof en bijna van afschuw op het open licht gebruinde gelaat van Brand, toen hij zachtjes zeide, met een verschrikten blik op het drietal, dat zich op even plechtige wijze als het kwam weer naar het wanstaltige huis begaf:

— Je meent toch zeker niet in ernst dat je nu je onderzoekingen nog wilt voortzetten?

— Dat meen ik in volle ernst, Brand! zeide Raffles.

— Maar het huis is geen puin hoop meer, het is bewoond, het schijnt van onder tot boven vol gasten te zitten.

— Des te beter, — dat zal de zaak een weinig verlevendigen.

— O, wat dat aangaat — levendigheid

zal er zijn, in overvloed! hernam Brand bitter. Daar zal het ons zeker niet aan ontbreken. En dat alles ondernemen wij misschien volmaakt nutteloos — dat ellendige vodje papier kan zeer wel een flauwe grap beteekenen.

— Het is mogelijk — maar het is ook zeer onwaarschijnlijk! zeide Raffles zijn gereedschap weer opbergend. Maar als de kelder inderdaad niets van waarde mocht bevatten, dan zijn er nog altijd de gasten van die merkwaardige menschen, die daar juist als koningen uit Lilliputterland de voor hun korte beentjes te hooge treden van hun terras beklimmen — dan zullen hun gasten ons schadeloos moeten stellen. De Franschman heeft een aardige uitdrukking die luidt: „J'y suis, j'y reste"! En daaraan wil ik mij houden, al was het maar uit sympathie voor mijn voormaligen bondgenoot.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

ALLERLEI TROUWPLAWNEN.

Wanneer Raffles zich eenmaal iets in het hoofd had gezet, Brand wist het uit jarenlange ervaring, dan was het zeer moeilijk, hem daar weer van af te brengen.

Ditmaal zou het des te moeilijker gaan, omdat hij onmiddellijk een onoverwinnelijke antipathie had opgevat jegens den heer en Mevrouw d'Haubley die later bleken, maar heel simpel Daublez te heeten, zonder dat hij nauwkeurig de motieven van dien afkeer wist te analyseeren. Misschien werkte er wel een soort oude wrok in hem, omdat op die plek, die geheiligd moest zijn door de stroomen bloed, die hier vergoten waren, door een rijk geworden en ijdel mannetje, een zeer leelijk huis was gebouwd — waar een reusachtig kruis had moeten staan.

Wat het dan ook was — Raffles had van den aanvang af een hekel aan den heer en Mevrouw d'Haubley, maar hij had een heel klein tikje medelijden met Mejuffrouw Armande, hun magere en verre van mooie dochter, die zoo zeker als iets bedrogen werd door dien eleganten Engelschen gast, die haar zoo in het oog vallend het hof maakte.

Er waren nu drie of vier dagen verlopen sedert Raffles voor het eerst het monsterachtige, groote huis aan de Aisne te zien kreeg, en van dat oogenblik af had hij hard gewerkt.

Hij was begonnen met het huren van een klein, bescheiden optrekje op nog geen tien minuten gaans van het indrukwekkende heerenhuis, en had daar zijn hoofdkwartier gevestigd.

Dat eenvoudige villatje, dat eigenlijk een ongebruikte boeren hofstede was, lag eenzaam en verlaten ongeveer halverwege een smal zijweggetje, maar juist even te gebruiken voor een auto, en hij kon het niet beter hebben getroffen. Hij had een maand huur vooruit betaald aan een knorrig, ouden boer, die zich nauwelijks bekommerde om den naam van zijn huurder, het geld had weggeborgen en hem den rug had toegedraaid.

Als hij uit het dakvenster keek, dan zag men nog juist alle ramen aan de achterzijde van „Huize Tréfonds” vanaf de eerste verdieping af, want om het huis van Raffles te

bereiken moest men de Aisne oversteken, hetzij door over de brug te gaan, hetzij met behulp van een klein vletje, dat een kilometer stroomopwaarts voor den gaanden en komenden man gereed scheen te liggen, en waarvan wel eens gebruik werd gemaakt door een boerenknecht, melkmeisjes en arbeiders.

Dat gebeurde dan voor hun eigen risico, want het vletje was heel oud, lek als een zeef, en herhaaldelijk opgelapt door handen, die waarschijnlijk niet aan een scheepsbouwmeester toebehoorde.

Nu eens vond men dat vletje links, dan weer rechts van de rivier, maar het toeval wilde, dat het was vastgemaakt aan een roestige ketting, aan een wankel vlondertje, scheef weggezakt in den modderigen bodem.

Na zich aldus te hebben overtuigd, dat zijn huisje eigenlijk een soort kleine vesting was geworden, bijna even afgezonderd liggend van de bewoonde wereld, alsof het een van die houten forten was die men verspreid vindt over de Canadeesche sneeuwvlakten en die menigmaal honderden meters van elkaar verwijderd liggen, had Raffles zich aanstonds bezig gehouden met de uitwerking van een plan, dat hem in de gegeven omstandigheden als het beste voorkwam.

Volgens zijn gewoonte had Raffles zich onmiddellijk overtuigd van de getalsterkte van het personeel op „Huize Tréfonds” en daarbij deed hij de ontdekking, dat dit personeel nog lang niet voltallig kon worden genoemd, hetgeen hem aanstonds aanleiding gaf, een voortreffelijken huisknecht op den voorgrond te plaatsen, die hem zeker van groot nut zou kunnen zijn — Brand in eigen persoon.

Aldus had hij een onwaardeerbaren helper en medewerker in het hart van de vijandelijke stelling. Het was natuurlijk het allereerst de taak van Brand, zoo spoedig mogelijk onderzoek te doen naar de plek, waar volgens het papiertje van den gesneuvelden Duitscher „iets” lag. De kans was natuurlijk niet buitengesloten dat alles daar beneden verbouwd was of eenvoudig dichtgemetseld, waar wat

dat betreft kon Brand, reeds na eenige uren en zonder Raffles zelfs te zien, een geruststellend rapport uibringen.

De kelder was er nog, de wijn was er, en het merk heette zelfs nog altijd Houissant.

Het was een afzonderlijk keldervak, maar er was volstrekt niets bijzonders aan te zien, en althans een vluchtig onderzoek bracht niets anders aan den dag dan ongeveer tachtig bestofte flesschen, die netjes in het gelid lagen op hunne rekken van hout.

Brand ging bij het overbrengen van deze boodschap op de volgende, hoogst eenvoudige wijze te werk, daarbij gebruikmakende van een natuurverschijnsel, dat zelfs aan de kleinste jongens reeds bekend is — namelijk dat een lichtstraal, die een spiegel onder een zekeren hoek treft onder denzelfden hoek wordt teruggekaatst! Hij klom naar zijn zolderkamertje, waarop de zon scheen, nam zijn scheerspiegel van den wand, gaf het teeken, wachtte tot het zonnevlekje door Raffles op dezelfde wijze verwekt, en dat even door zijn kamer dwaalde hem het teeken gaf dat zijn sein was opgevangen, en begon in geheime morseteekens kort maar duidelijk zijn rapport uit te brengen:

— Kelder ontdekt — groote oppervlakte — afzonderlijk vak Houissant — geen spoor van kostbaarheden. Wat moet ik doen?

En daarop kwam laconiek en duidelijk het antwoord:

— Wachten en uitkijken.

En Brand keek dan ook uit. Het moet hier al dadelijk worden vastgesteld, dat hij zijn rol inderdaad voortreffelijk — maar zonder enig spoor van overtuiging speelde. Hij hield niet van dit soort werk, hij wist dat Raffles, als het mogelijk was, het eveneens het liefst naliet, maar hij begreep, dat het ditmaal onvermijdelijk was, teneinde vlug eenig inzicht te krijgen in den bouw en de ligging van die geheimzinnige kelders daar onder den grond, die even oud waren als het voormalig kasteel was geweest en misschien nog wel grooter. Heele oppervlakten werden niet gebruikt, waren door schotten afgesloten, en steeds in een ondoordringbaar duister gehuld.

Den eersten dag had Brand het volgende kunnen vaststellen:

Mijnheer d'Haubley was een voormalig legerleverancier, die een voedingsmiddel had vervaardigd en bij honderdduizenden kilos verkocht, welke hij „kip in blik” noemde, maar waarin dit gevogeltje hoogst waarschijnlijk alleen vertegenwoordigd was in den vorm van een paar kale beentjes.

In ieder geval was Mijnheer d'Haubley er schatrijk mee geworden. Weliswaar had een

onbeschaamd lid van de linkerzijde in de Tweede Kamer de vraag gesteld, hoe het mogelijk was geweest dat soldaten de overwinning hadden behaald, die onder meer gevoed waren met het papier maché van Mijnheer d'Haubley en had het zelfde lid als zijn meening te kennen gegeven dat de prijs per blik ongeveer negenhonderd procent te hoog was geweest, maar men verkeerde toen nog in de overwinningsroes, en de fabrikant van geconserveerde kip, of wat het dan ook geweest mocht zijn, kwam er zonder kleerscheuren af.

Hij was getrouwd met een nicht, die hem lang voor den oorlog het werkkapitaal voor zijn fabriek had aangebracht, en uit deze vereeniging was Armande gesproten.

Het was een ziekelijk, scrofuleus meisje, dat placht, tijdens de vacantie met loshangend haar en een bundeltje gedichten in een blauwen omslag in het bosch rond te dwalen, in de hoop op een of ander romantisch avontuur, dat echter uitbleef.

De familie bewoonde dit huis nog geen twee maanden. Het was overigens nog pas in den loop van datzelfde voorjaar herbouwd. Het personeel bestond uit een kamerbediende van Mijnheer, een kamenier, een keukenmeid, een tuinman met helpers, en een chauffeur. Dat leek veel, maar het was toch eigenlijk nog te weinig voor dat groote bezit. Daar er geen maitre d'hotel was, wat de Engelschen een butler noemen, viel het volstrekt niet zoo moeilijk, een huisknecht te doen aannemen — tegen een zeer matig loon, want mijnheer d'Haubley had gaarne iets goeds voor weinig geld. En de papieren welke de Engelsche nieuweling, die zoo goed Fransch sprak vertoonde, waren prima.

En ook op dienzelfden dag leerde Brand van het kameniertje den naam kennen van den eleganten bezoeker van de eerste kennismaking.

Raffles bleek goed te hebben gezien. Het was wel degelijk een Engelschman, zijn naam was Ralph Seymour, hij was aan den hoogsten Schotschen adel geparenteerd, hij had flink wat geld, en men zeide dat hij vrees had op Armande „maar dat zal toch wel een praatje zijn, want zoo'n knappe jongen kan wel wat beters krijgen” voegde het kameniertje er aan toe. En toen begon ze plotseling over haar eigen geldmiddelen te praten.

De bedoeling van dit laatste bleek in den middag van den daarop volgenden dag, toen Brand naar zijn kamertje holde, driftig den scheerspiegel van den wand nam, het venster opende, het waarschuwingssein gaf, en toen seinde, als het stotterend:

— Verkeer in een vreeselijken toestand! Kameniertje hier verliefd op mij geworden — heeft mij zooeven om mijn hand gevraagd — vroeg tot overmaat van ramp ook een sleutel van mijn kamer — wat te doen?

En het antwoord kwam prompt en afdoende:

— Grendel op de deur maken — geduld en sterkte!

En toen werd de verbinding, als men het zoo noemen mag, eenvoudig verbroken.

Als het een ander had betroffen dan zou Brand er misschien om gelachen hebben, maar de lust daartoe ontbrak hem. Het is geen aangename toestand, als men opdracht heeft gekregen, een huis en de bewoners daarvan te bestudeeren en men moet dan als een soort ballast een lang niet onknap en erg verliefd meisje van zich afhouden, dat niets liever zou willen, dan een eigen haard te stichten — desnoods op slag.

Feitelijk was het voor een deel de schuld van Brand zelf, want om het lieve kind aan het praten te krijgen, was hij misschien wel wat vriendelijker geweest, dan volstrekt noodzakelijk was voor een pas aangestelden huisknecht, en hij durfde reeds nu al niet meer als afdoend verweer aanvoeren, dat hij al getrouwd was — dat kameniertje Betty geheten, zag er uit alsof zij daar maar niet dadelijk genoeg mee zou nemen. Haar oogen konden soms gevaarlijk vlammen, en niet zonder ontzag keek Brand naar de wijze, waarop zij poken en andere harde voorwerpen hanteerde. Het was dus zaak, voorzichtig en vol beleid te werk te gaan, niets te overhaasten, Betty niet tot vijandin te maken en met dat alles verwenschte Brand het oogenblik, dat Henderson juist naar die oude loopgraaf had doen gaan, alsof hij de aanwijzing van een wegwijzer had gevolgd.

Nu was reeds de derde dag aangebroken en Brand begon hartelijk te verlangen naar het einde van dit bezwaarlijke avontuur, hoe dan ook, toen hij dien middag een boodschap kreeg van Raffles, langs den gebruikelijken weg.

Deze kondigde hem zijn bezoek aan voor dien avond, en verzocht hem, precies om elf uur de kleine achterdeur te openen, die op de rivier uitzag, en waarvan een stoep van acht treden afdaalde tot aan den oever, hetgeen wel noodig was, daar de Aisne soms plotseling aan de achterzijde van het huis wel een meter kon stijgen, en in de lente nog heel wat meer.

Deze deur werd zeer weinig gebruikt, en Brand vertrouwde, dat hij Raffles ongemerkt zou kunnen binnenloodsen.

Dien avond kwam er bezoek van Mijnheer Seymour, ditmaal in een onberispelijke smoking, en die weer met zijn prachtige tweezitter was gekomen, die binnen het hek was gebracht, ten bewijze dat het bezoek vrij lang zou duren.

Het kameniertje had haar uitgaansavond, en zij was dan ook uitgegaan, ofschoon zij aan Brand verklaard had, dat zij er niets meer aan vond, maar toen deze de vraag had gesteld, heel voorzichtig, of er dan niemand bestond, die zich haar lot op zulk een avond aantrok, was het verre van geruststellende antwoord gekomen, dat er inderdaad zoo iemand bestaan had, nog pas zeer kort voor de komst van den nieuwen huisknecht, en dat die bewuste zeker nog wel aan en ander van zich zou laten hooren, als hij er achter kwam, dat Betty niets meer van hem wilde weten.

Zijn humeur was dan ook niet bepaald rooskleurig, toen hij om enkele minuten voor elfen door de achtergang sloop, ver van keuken en dienvertrek, de sleutel in het goed geoliede slot van de achterdeur omdraaide en toen wachtte.

Dat behoefde hij maar zeer kort te doen, want volgens zijn gewoonte kwam Raffles nauwkeurig op tijd binnen, zoo zacht dat Brand, die hem toch verwachtte, er bijna van geschrokken was.

Raffles had de deur alweer gesloten en vroeg fluisterend:

— Kunnen we hier praten zonder te worden gehoord?

— Als we zacht praten, ja. De dienvertrekken zijn in den nieuwen vleugel. Hier komt nooit iemand. Hoe ben je hier gekomen?

— Met het vletje. Maar ik heb geboomd, niet geroeid. De rivier is hier heel ondiep. Heb je dienst?

— Om half twaalf kan ik wel gaan slapen.

— Dan zullen we den kelder even onderzoeken. Is er bezoek?

— Seymour is er.

— Ik heb eens onderzoek naar dat jongemensch gedaan, want ik had tijd in overvloed. Hij heeft die prachtige auto nog niet betaald, evenmin trouwens als een paar andere dure dingen die hij gekocht heeft, en hij is Parijs min of meer ontvlucht. De schuldeischers loeren daar op hem, als een spin op een vliegje. Geeft hij zich uit voor een edelman?

— Is hij dat dan niet? vroeg Brand verschrikt.

— Geen sprake van! Hij is de zoon van een klein slagertje in het East End van Londen, die hier heeft gevochten toen de jongen een jaar of vijf, zes was. Ik heb volstrekt niets

tegen slagers, ik mag wel zeggen : integendeel, maar een slager is toch nog altijd iets anders dan een Burggraaf.

— Maar hij doet of gij schatrijk is ook ! zeide Brand verontwaardigd.

— Natuurlijk — omdat vette goudvischje hier aan den haak te slaan ! En hoe staat het nu met jouw trouwplannen ?

— Wat ik je bidden mag, Edward, drijf daar niet den spot mee, fluisterde Brand bijna smeekend. Het is werkelijk niet humoristisch. Het is mij alsof ik in een wespennest ben gestapt. Betty — zoo heet deze amazone — heeft zich al heelemaal vertrouwd gemaakt met het denkbeeld, dat zij en ik binnen zeer korten tijd in dat mooie, herbouwde kerkje, dat we eenige dagen geleden gezien hebben — helaas van al te dicht bij — in het huwelijk te treden. Dat is nog niet eens het ergste. Vanavond bekende ze mij dat er eigenlijk iemand anders is, die rechten op haar kan doen gelden, en die denklijk niet al te vriendelijk gezind jegens mij zal zijn. En voor het overige heeft zij mij ronduit gezegd, dat zij zelf bijzonder jaloersch is en mij levend zou villen, als ik tijdens haar afwezigheid naar iemand anders omkeek. Zij heeft namelijk haar geregelde uitgaansavonden.

— Is er hier dan nog iemand anders om naar te kijken ?

— De keukenmeid ! Vijf-en-veertig, twee honderd pond, een beetje scheel, en met platvoeten, maar dat is voor Betty volstrekt geen bezwaar om mij toch te wantrouwen. Zal dit nog lang duren ?

— Dat hangt voor een groot deel af van het resultaat van ons onderzoek, Brand. Moet je den bezoeker soms uitgeleide doen ?

— Nog niet — maar ik zal wel aanstonds gebeld worden. Ze zijn gaan bridgen, ik heb wijn moeten brengen, hij kijkt als een schelvisch op een warme stoof, en ik word eenvoudig onpasselijk van dit alles !

— Het is ongetwijfeld minder gevaarlijk en opwindend dan een tocht door Afrika's wildernissen, arme kerel !

— Minder opwindend stellig — maar minder gevaarlijk ? Dat staat nog te bezien. Laat ik je maar zeggen dat ik veel liever met een kinderpistooltje in de hand tegenover een krokodil zou staan dan met een sleepsabel tegenover Betty, als die eenmaal begint.

Er ratelde een schel door de stilte van het achterhuis, en Brand voegde er haastig aan toe :

— De bruidschatjager gaat weg ! Wacht mij hier, ik kom zoo gauw mogelijk terug.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen keerde Brand terug met de boodschap :

— Of hij heeft haar hand gevraagd en het jawoord gekregen, of zij hebben tegen honderd franc per punt gespeeld, en hij heeft schandelijk gewonnen, want hij glansde over zijn heele onbeschaamde tronie, als een splinternieuw goudstuk ! Ik heb een fooi gekregen : tien francs.

— Dat is bijna twee shilling volgens de koers van vanmorgen. Ik vind het nogal niet zoo weinig ! Zijn zij naar bed ?

— Ze zijn onderweg.

— Waar slaapt eigenlijk de schoone Armande ?

— Op de tweede verdieping, haar kamer ziet uit over de rivier. Jij moet van je dak-kamer dunkt me, haar venster kunnen zien. Het is het vijfde raam van den nieuwen vleugel. Er is een balkon voor, dat met clematies is begroeid. Soms staat zij daar en blaft tegen de maan.

— Het is onaardig, Brand, om zoiets te zeggen. Dat schepseltje kan het ook niet helpen dat zij zoo weinig aantrekkelijk is, zij zou haar vrouwelijke bestemming graag volgen, en als dat niet anders kan dan door middel van haar geld, dan denkt zij daar maar liever niet aan, en toovert zich een wereld van louter romantische en onbaatzuchtige liefde voor. Is het meisje zelf al naar haar kamer gegaan ?

— Zoodra haar aanbieder vertrokken was. Ze had hoofdpijn. Over een kwartier is zeker alles onder de wol.

— Waar zit de kamerbediende van den huur des huizes ?

— Die is lang geleden naar zijn kamer mogen gaan. Hij slaapt onder de hanenbalken. Naar het schijnt heb ik een streepje voor, want ze hebben mij een vertrekje op de bovenste verdieping gegeven.

— Het kon niet mooier. Laten we dan maar aanstonds naar de onderwereld afdalen. Vinden wij daar werkelijk iets, dan kun je morgen je koffertje al weer pakken. Zoo niet — dan ben ik bang, dat de woede over die teleurstelling mij een prikkel zal zijn, mij op andere wijze schadeloos te stellen.

— Geve de hemel dat die Duitscher zich niet vergist heeft en dat wij daar beneden kunnen baden in het goud, verzuchtte Brand. Je hebt natuurlijk een zaklantaarn ?

— Dat spreekt vanzelf.

— Waar is Henderson, eigenlijk ?

— Hij zal wel slapen ! Hij heeft bijna den geheelen dag gehengeld in de Aisne. Je weet dat ik hem het liefst als het eenigszins mogelijk is buiten onze kleine ondernemingen houdt. Naar omlaag !

HOOFDSTUK IV.

DE MEDEMINNAAR.

Brand had het huis al zoo grondig bestudeerd, dat hij nu als gids kon optreden, en Raffles door een aantal gangen, tot voor een gewelfde kelderdeur brengen, die hij met behulp van een sleutel heel gemakkelijk opende.

— Hoe ben je aan die sleutel gekomen? vroeg Raffles, toen zij op het punt stonden, de keldertrap af te dalen.

— Nagemaakt van den sleutel van mijnheer! Hij lust hem, moet je weten. In die paar dagen heb ik al vier of vijf maal dien sleutel van hem in handen gehad om een flesch wijn boven te gaan brengen. Ik vond een pak met oude, roestige sleutels, in een berghok en een daarvan heb ik heel gemakkelijk door wat bijvijlen pasklaar kunnen maken.

— Mooi zoo. Dat kan een groot voordeel zijn. Hier in zijn wij in wat men de voorhof zou kunnen noemen. De kelders zijn zeker zeer uitgestrekt?

— Een doolhof! Een groot gedeelte is dan ook afgesloten met schotten. Daar worden de oude wijnkisten bewaard, die zeker 's winters als brandhout moeten dienen. Je moet weten dat ze in het oude gedeelte van het huis nog een enkele open haard hebben.

— Goede hemel! En stoken ze daar het hout van oude wijnkisten in? Gruwelijk zeide Raffles verontwaardigd. Wat is dat daar ginds?

— Dat is een trapje naar een wat hooger gelegen kelder, waar de champagne wordt bewaard. Voor een waarde van minstens een twintig duizend francs ligt daar. En hier is dan het beroemde vak met Chateau Houissant!

Brand had een schakelaar omgedraaid, en het nuchtere elektrische licht scheen over een keldervak, waarin een achttal hooge, houten rekken stonden, paarsgewijze geplaatst, zoodat er eenige loopgangen ontstaan waren.

Van die rekken waren er zes geheel ledig, en de twee anderen waren ook niet boven aangevuld.

— Chateau Houissant schijnt niet het ge-

liefkoosde wijnmerk van Mijnheer d'Haubley te zijn, zeide Raffles met een glimlachje.

— Of misschien juist wel! Hij zou die vier rekken hebben kunnen leegdrinken.

In drie maanden tijd? Dat zou zelfs voor een drinkeboer en wijnliefhebber wel wat veel zijn!

Raffles wandelde langzaam om de rekken heen, zonder er een over te slaan.

Met hun smallen kant, rustten zij vier aan vier tegen de lange zijden van het keldervak, dat met een dik, houten schot van vloer tot zolder reikend, van de rest van den kelder was afgescheiden.

Er was geen sprake van of er was niets veranderd aan dezen kelder, die door het vuur van de Duitschers dus niet geleden had.

De muursteen en kalk waren donkerrood, de kalk er tusschen was hier en daar weggebrokkeld, er lag steengruis op den grond, en van beton of cement was geen spoor te ontdekken.

De zoldering bestond uit zware balken, met wit-kalk overstreken, waarschijnlijk om wat meer licht te verkrijgen door weerkaatsing.

— Nu, ik ben hier vier of vijfmaal geweest, begon Brand schouderophalend. Ik heb tegen de muren geklopt, op den grond gestampt en ik heb niets bijzonders kunnen ontdekken. Als het goud er ooit geweest is — dan is het hier misschien al lang weggehaald.

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide:

— Het huis is pas onlangs kant en klaar opgeleverd. Als er iets was gevonden van eenige beteekenis, dan zou dit in de bladen moeten hebben gestaan.

— En hoe weet je dat dat niet het geval is?

— Omdat ik er onderzoek naar heb gedaan. Ik ben gisteren den heelen morgen in Parijs geweest, en heb de registers en klappers van het „Journal” geraadpleegd. Het was een nog al vervelend werkje, maar het moest toch gedaan worden. Ik heb eenige berichten gevonden over het huis, over den nieuwen eigenaar, over de verbouwing, maar niets

van een vondst van een verborgen schat.

— Maar is het onmogelijk dat de voormalige eigenaar het is komen terughalen?

— Daarvan kan geen sprake zijn Brand. Die eigenaar is dood, zijn twee zoons zijn gesneuveld, zijn vrouw stierf in het begin van den oorlog — en al was hij springlevend geweest, dan had hij toch onmogelijk door dien berg van puin boven de schuilplaats kunnen heengraven.

Raffles had nogmaals zijn langzame wandeling hervat en zijn scherp oog had geen enkel plekje van den muur overgeslagen.

Brand haalde wat spottend de schouders op en zei:

— Als je steen voor steen gaat bekijken, staan we hier met Paschen nog!

— Maar dat doe ik ook niet! Ik kijk alleen maar naar de negende rij steenen. Want er is sprake in het papiertje van den negenden steen!

Brand keek Raffles even ontgaan aan en zei toen, heel wat zachter:

— Dat was ik heelemaal vergeten — ik dacht niet meer aan den negenden steen! Maar je hebt gelijk — dat bespaart misschien heel wat onderzoek.

— Ik kijk nu naar den muur, — maar de vloer bestaat ook uit steenen, en die zijn heel wat grooter. Laat eens zien — er liggen veertien van die vierkanten plavuizen in de lengte en twaalf in de breedte van het vak. Wij konden het eens probeeren met dezen steen — dat is de negende, in de breedte zoowel als in de lengte.

— Maar daar staat een rek overheen.

— Een leeg, Brand! Wij zullen het gemakkelijk kunnen verplaatsen, dunkt mij.

De beide mannen tilden het wijnrek zonder al te veel moeite van zijn plaats, en schoven het wat ter zijde.

Raffles bukte zich, knielde neer, bekeek aandachtig den vierkanten steen, van een diepblauwe kleur, haalde toen een kleine tasch met gereedschap uit zijn binnenzak nam daaruit een korte koevoet, stak dien in den voeg, en kon zoo den steen zonder eenige moeite uit de opening lichten.

Zooals meestal in dergelijke gevallen was de steen in een laag zand gebed, Raffles begon dat zand met de hand te doorwoelen, totdat hij plotseling met dat woelen ophield en ergens aan scheen te trekken.

— Wat heb je daar? vroeg Brand.

— Ik houd een ring vast — een vrij groote, ijzeren ring.

— Van een ijzeren geldkist? vroeg Brand levendig.

— Neen — daartoe is hij te groot, te zwaar! Ik geloof....

Raffles zweeg eensklaps. Hij had een korte ruk aan den ring gegeven, en bijna op hetzelfde oogenblik schoof bijna zonder eenig gerucht een van de zware, ledige wijnrekken een eindje van den muur af, zoodat men er nu geheel omheen kon loopen, en tegelijkertijd werd een smalle opening zichtbaar, juist breed genoeg om een mensch door te laten die niet al te corpulent was, en niet hooger dan ongeveer een meter.

Raffles knielde dadelijk voor deze opening neer, waarbij zijn hielen het weggeschoten rek juist aanraakten, gaf Brand een wenk, en kroop toen niet zonder eenige moeite door de nauwe muurspleet.

Hij had maar juist ruimte genoeg om zijn zaklantaarn boven zijn hoofd te houden, en bij het schijnsel daarvan zag hij dat hij zich aan het begin bevond van een soort van koker, waarvan de wanden bestonden uit metaal, waarschijnlijk ijzer, en die in een tamelijk steile helling daar verder omlaag voerde, maar niet zoo steil, of een niet al te ongeoeffend man moest kans zien, ook van boven naar beneden te gaan hetgeen vergemakkelijkt werd daar de bodem van deze zonderlinge buis, uit gegolfd plaatijzer bestond.

Men kon de ribbels daarvan dus gebruiken als een soort van treden. Het was misschien wel eenigszins pijnlijk voor de knieën maar de teenen konden daarentegen steun vinden in de uithollingen van dien hellenden vloer.

Bij het omlaag gaan boden dezelfde ribbels een vrij goeden steun aan de handen.

Deze vierkante koker was op zijn minst twintig meter lang, en het hoogte verschil bedroeg zeker wel 8 meter, zoodat de koker een helling had van bijna 45 graden.

Aan het benedeneinde bleek hij afgesloten te zijn door een ijzeren deur en Raffles had eenige moeite ze te openen.

Zij was roestig, en het was duidelijk dat zij in langen tijd niet was gebruikt.

Deze deur gaf toegang tot een sombere ruimte, een kelder, zeker even oud als het middeleeuwsche kasteel, waartoe hij behoord had, met zeer zware steungewelven, meterdikke kolommen, en muren die hier en daar groote gaten vertoonden.

Op sommige punten waren in deze muren, op een voet ongeveer van den grond, zware, ijzeren ringen geklonken, geheel verroest. Er hing een mufte, bedompte lucht in dit onderaardsche vertrek; met een ritselend geluid schoven de ratten, opgeschrikt in hun rust over de voeten der beide indringers.

Bij het licht van hun lampen zagen zij elkan- der veelbeteekenend aan, en Brand was de eerste die, onwillekeurig wat zachter sprekend, opmerkte :

— Een kerker !

— Ja, Brand. Wij staan hier zonder twijfel in het vunze hol, waar de voorouders van de Tréfonds de lieden plachten op te sluiten, die het hun in een of ander opzicht lastig maakten. Tegenwoordig gaan wij wat zachtzinniger te werk, en maken, om hen voor goed op te ruimen, Kamerleden of Presidenten van een Spoorwegmaatschappij van hen. In beide ge- vallen is meestal een volstrekte vergetelheid hun deel. Aan die ringen werden de ongeluk- kigen vastgeketend — soms voor jaren. Dat is de gewelfde deur die toegang gaf tot dit verschrikkelijke hol, zonder venster, met alleen een luchtgat daarboven in de zoldering en waar zij als eenig gezelschap de ratten en misschien de vleermuizen hadden. Zie maar daar liggen nog overblijfselen van zware ketenen.

Men kan niet ontkennen dat het destijds een practische tijd was, en in elk geval wat eerlijker, want men streed als man tegen man, en als de Tréfonds vandaag de overhand behield, dan kon de kans misschien morgen reeds naar de zijde van zijn tegenstander overslaan, en was hij het die droog brood moest eten in de kelders onder de Burcht van zijn vijand.

Raffles had eenige stappen verder in den kelder gedaan, en toen stond hij eensklaps weer stil, wees op een lederen koffer, die al een zeer zonderling effect maakte, in deze omgeving, en zij bedaad :

— De Duitsche onderofficier heeft er dus geen grapje van gemaakt, want als ik mij niet bedrieg, dan ligt daar het aardse slijk, dat door de Tréfonds zoo zorgvuldig verborgen werd.

Raffles trad haastig op den koffer toe, een duur meubel, van staal, met varkensleder overtrokken, en dat met zware riemen en een paar patentsloten te sluiten was.

Maar om patentsloten lachte Raffles maar wat. Hij had het in een oogenblik geopend, terwijl Brand hem vol spanning bijlichtte, ontgespte de riemen, sloeg de dekse! terug, en kon het volgende oogenblik zijn oogen wijden aan een prachtige verzameling oude, maar in de eerste plaats kostbare familiestukken, met goudbeslagen, op perkament geschreven kerkboeken, kruisbeelden van zuiver goud, wapens, ingelegd met diamanten en robijnen kleine en groote, zeer kostbare doozen van gedreven zilver, ringen, oorhangers, arm-

banden, sieraden van allerlei aard bleken te bevatten, voorts een lederen zak met oude, Spaansche matten, die wel vijf kilo woog, en die boordevol was met oude muntstukken, een linnen zakje met ongeslepen diamanten, en tenslotte een gewoon, heel ordinair sigaren- kistje met een elastiekje gesloten, en dat vol parelen zat, losse en tot snoeren geregen.

— Ik voel me als Aladin met de wonder- lamp ! zeide Brand verbluft. Daar ligt voor een waarde van meer dan een millioen franc zou ik zeggen.

— Voor veel meer, mijn waarde, zeide Raffles kalm. Voor minstens het twee- of driedubbele. En dat zijn nog maar alleen de sieraden Hier hebben wij het geld..

Raffles had een ander compartiment van de koffer geopend, en daarin waren heel bekende effecten, aandelen van bekende maat- schappijen, Spoorwegondernemingen, Stoom- vaartlijnen, mijnen, en voorts verscheidene bundels in bruin papier gewikkelde bank- biljetten, alle van hooge waarde.

Ik geloof dat er bijna voor een millioen is, alles bijeen gerekend — en geen francs maar shillings, goede ouderwetsche shillings, Brand !

— Maar — dat is een reusachtig fortuin ! riep Brand verwonderd uit.

— Dat is het, voor vele menschen. Men zou eigenlijk zeer verheugd moeten zijn, en toch, Brand, wie weet hoe kort het nog zal duren, alvorens al deze langwerpige, vierkante papier- tjes niet meer waard zullen zijn dan kranten- papier, omdat wij menschen met het geld zullen hebben afgedaan, en een heel wat beter middel zullen hebben gevonden, om ieder het zijne te geven — dat wil zeggen genoeg !

— Welk middel ? vroeg Brand halflachend.

— Knipkaartjes ! Bonnetjes, als je wilt. Zooveel uren werk, zooveel bonnetjes, zooveel ons biefstuk. Maar het is nu niet de tijd om even een nieuwe wereldorde op te bouwen. Ik zal deze koffer weer sluiten. Voor zoover ik kan nagaan, is hij hier voorloopig veilig. Ik zal echter voor alle zekerheid een paar pakken van deze bankbiljetten bij mij steken. Het verkoopen van de sieraden zal echter wel bezwaren hebben.

— Versmelt ze, zooals je al vaker gedaan hebt.

— Deze prachtstukken, Brand ? Deze ju- weeltjes van edelsmeedkunst uit een eeuw, die men soms terug zou wenschen — wij met onze ellendige machines, onze organisatie, en onze uniformiteit ? Ik denk er niet aan ! Neen, of het komt in mijn particulier museum op „DIAMANTEN EILAND” of het wordt teruggegeven aan de erfgenamen — als die

er nog zijn. De Fransche Staat krijgt het in geen geval, want die heeft al meer dan genoeg.

Terwijl Raffles den koffer zorgvuldig weder sloot, keek Brand om zich heen en vroeg:

— Die plaatijzeren koker moet toch iets uit den laatsten tijd zijn!

— Natuurlijk! Die verbinding is pas tijdens den oorlog tot stand gebracht. Dat is te zeggen de ijzeren bekleeding van de buis is nieuw — de koker zelf is misschien wel eeuwenoud!

— Maar welk doel kan hij dan hebben gehad?

— Wel, er kon water doorstroomen, Brand! Begrijp je het niet? De wijnkelder ligt al onder het peil van de Aisne. Het moet gemakkelijk zijn, een verbinding tot stand te brengen. Vroeger was dat zeker nog gemakkelijker dan thans. Drong nu het water in den kelder daarboven binnen, en ontsloot men de koker, dan gutste het water met zeer groote kracht naar omlaag en kon deze kelder binnen vrij korten tijd zelfs geheel vullen, hoe groot hij ook is.

— Maar met welk doel zou men dat gedaan hebben? vroeg Brand terwijl hij Raffles eenigszins verbaasd aanzag.

— Wel, bijvoorbeeld met het doel zich de dure onderhoudskosten van twee, vier of zes gevangenen te besparen! antwoordde Raffles lakoniek. Of de vijand kon wat al te lastig zijn, of zijn dood bracht voordeel.

Brand huiverde, en mompelde:

— Onze tijd, diên je soms schijnt te verachten, heeft dan toch een weinig verbetering gebracht!

— Gifgas bijvoorbeeld! antwoordde Raffles kortaf. Een Duitscher heeft onlangs een boek geschreven „De mensch is goed.” Maar ik kan niet aan de strekking van dat boek gelooven. Het is juist alsof het hoe langer hoe erger met ons arme aardbewoners wordt.

— Zullen wij maar niet liever naar boven klauteren, opperde Brand die plotseling haast scheen te hebben dit somber hoi te verlaten. Kunnen wij dien koffer niet meenemen?

— Dat komt me onmogelijk voor, Brand! Het is bijna onmogelijk, een vracht van bijna negentig kilo langs een hellende goot naar beneden te laten glijden, maar veel bezwaarlijker datzelfde gewicht weer naar boven te krijgen. Maar met een sterk touw echter zal het vrij gemakkelijk gaan. Voor vannacht hebben wij genoeg gedaan. Ik krijg den indruk, Brand, dat je je hier plotseling niet meer op je gemak gevoelt.

— Die indruk is juist Edward. Wat je mij vertelde van dat water was niet bepaald in staat, mijn verblijf in dezen kelder te rekken!

Hoe licht kan er geen ongeluk gebeuren — een muur kan bezwijken, de Aisne behoeft maar plotseling te wassen!

— Men moet een weinig fatalist zijn, Brand. Ik zie daarboven een zware deur!

— Een deur als een poort, die niet zoo vlug te openen zal zijn als het water hier stijgt. Zullen wij gaan?

Raffles knoopte glimlachend zijn jas over de pakken bankbiljetten dicht, knielde neer voor de kleine opening en begon naar boven te klauteren. Het was vrij pijnlijk voor knieën en handen maar het ging toch.

Brand haalde verruimd adem toen hij weer in den wijnkelder stond en Raffles door den ring weer omlaag te drukken onder den negenden steen, het zware wijnrek weer op zijn plaats te doen schuiven.

Zoodra alles weer op zijn plaats was en de steen weer in het gat was gelegd, raadpleegde Raffles zijn horloge en zeide:

— Doe mij nu maar weer uitgeleide, en sluit de deur aan de rivierzijde achter mij. Ik zal je morgenochtend komen mededeelen wat ik verder denk te doen. Het is misschien niet eens zoo gemakkelijk die zwaren koffer ongemerkt het huis uit te krijgen. Misschien moet Henderson er toch nog wel aan te pas komen. Wacht dus maar op mijn bericht. Binnen enkele dagen ben je nu van je baantje verlost, Brand!

— Ik zal dat oogenblik zegenen, Edward! zeide Brand in volle overtuiging en reeds hield hij de achterdeur open voor Raffles, die met een handdruk afscheid nam.

Brand zag hoe hij in de duisternis van den nacht verdween, onhoorbaar de stoep afdaalde, de smalle grasstrook overstak, en toeliep op het vlondertje, waaraan het vletje gemeerd was.

Hij was op de stoep komen staan, en zijn oor ving heel even het gerinkel op van een ketting, toen het zachte piepen van de riemdollen en het zwakke plassen van de riembladen in het donkere water van de vrij groote kracht voortstroomende rivier.

Het had in de laatste dagen heftig geregend, en de Aisne was duidelijk merkbaar gewassen.

Raffles zou behendig zijn riemen moeten hanteeren, om tegen dien krachtigen stroom in, juist bij het tegenoverliggende vlondertje te landen.

Hij kon het vletje eenigen tijd als een donkere vlek onderscheiden, en toen verdween alles in de duisternis.

Hij wilde zich juist omkeeren om zich ter ruste te gaan begeven, toen er vlak naast de stoep een gedaante zich losmaakte uit de

duisternis, en een stem barsch bevelend riep :

— Blijf waar je bent, als je niet wilt dat ik je aan mijn mes rijg. En voor een kogel zou ik ook niet bang zijn, als je dat maar weet.

Als Brand lust zou hebben gevoeld om toch het huis binnen te gaan, zou hij er niet eens meer tijd voor hebben gehad, want het volgend oogenblik stond er een groote kerel naast hem, die hem den toegang min of meer versperde, en wiens gelaatstrekken hij onmogelijk kon onderscheiden. Brand haalde kalm zijn zaklantaarn tevoorschijn, knipte ze onverhoeds aan en liet het schijnsel spelen over het gezicht van den man die hem zoo plotseling had aangesproken.

Dat gezicht was zeer donker, niet onknop, maar grof en van een wreede uitdrukking, breede kaken, een laag voorhoofd, ruige wenkbrauwen en stekende oogen.

De man knipperde even met de oogen en beval ruw :

— Doe weg dat licht, ik hoef me niet te verbergen. Ik ben Pierre Dulac !

— Heel aangenaam ! zeide Brand verbluft, en op zijn hoede, zonder echter het licht uit te knippen. Ik ben de huisknecht.

— Dat weet ik waarempel ook wel, zeide de man toornig. Hij stak bijna een hoofd boven Brand uit, en was krachtig gebouwd.

— Nu, Mijnheer Dulac, als U het weet, dan moesten wij maar afscheid nemen, en onze bedden opzoeken ! stelde Brand voor, in wiens geest langzamerhand de waarheid begon te schemeren.

— Ik heb eerst nog wat anders op te knappen ! zeide de man somber. Je schijnt nog altijd niet precies te weten wie ik ben. Dat zal ik je dan even vertellen. Ik ben de vriend van Betty, de kamenier ! Maar ik ben nog meer ! Ik ben steensjouwer, en een vracht van honderd kilo steenen beteekent voor mij niets ! Ik ben er nog altijd niet ! Ik ga heel goed om met een mes en een revolver, ik ben nogal gauw driftig, en — ik ben ook razend jaloersch ! Beginnen wij elkaar langzamerhand te begrijpen ?

— Maar — U spreekt een heel duidelijke taal, met uitzondering misschien van de laatste opmerking. Waarom is U jaloersch ?

De groote man kwam dreigend een stap naar Brand toe, zijn zwarte oogen bliksemend in het licht van de lamp, vatte met een plotselinge greep de pols van Brand, duwde den arm met de lamp omlaag, en sprak dreigend :

— Houdt je niet van den domme ! Je weet drommels goed wat ik bedoel. Betty heeft me vanavond alles opgebiecht. Ze durfde mij

zelfs in mijn gezicht zeggen dat alles tusschen ons uit moest zijn, dat ze mij den bons geeft, omdat ze op jou verkikkerd is ! Ik heb me moeten inhouden om haar niet alle ribben in het lijf te breken, want ik ben smoorlijk verliefd op haar, zie je ?

— Ja, dat is volkomen duidelijk ! zeide Brand kalm, ofschoon hij zeer wel inzag in welk gevaar hij zich bevond, tegenover dezen geweldenaar, die hem reeds door de verliefde Betty beschreven was. Maar als ik U nu zeide, dat er voor die jaloezie volstrekt geen reden is ?

— Geen reden ? Terwijl zij mij zelf gezegd heeft, dat ze met je wil trouwen, dat ze dol op je is, dat ze zonder jou niet meer wil leven ? brulde de rampzalige minnaar.

— Jawel — maar — wie zegt dat dat gevoel wederzijdsch is ?

De greep van de krachtige hand werd een weinig lossen, en de man zeide, als in een diepe zucht :

— Laat je haar schieten ? Geef je niet om haar ? Man, dan zou je je leven redden ! Ik heb haar om twaalf uur thuis gebracht, al wou ze me wegsturen, en van dat oogenblik af heb ik om het huis heen gedwaald, totdat ik jou hier hoorde praten met een ander !

— Heb je gehoord wat wij zeiden ? vroeg Brand verschrikt.

Het was alsof Dulac een oogenblik aarzelde voor hij antwoordde :

— Daarvoor was ik te ver af. Ik hoorde alleen maar jullie stemmen. Maar ik zag de knopen van jouw livrei. Ik zal maar geen navraag doen wat je om twee uur in den nacht te stellen had met een kerel die van de overzij kwam. Dat zijn mijn zaken niet. Maar het zijn wel mijn zaken, om voor mijn meisje te vechten. En dat zal ik doen ook. Dus hier heb je mijn waarschuwing. Je zegt haar morgen af, je zegt haar dat ze naar de maan kan loopen, om kort te gaan, je maakt het uit, of anders . . .

Er volgde een dreigende beweging van het blinkende mes, dat Dulac nog altijd in de rechterhand hield, en hij besloot :

— Ik zou geen vlieg kwaad kunnen doen zie je, maar aan den anderen kant zou ik mij geen tel bedenken om jou te lardeeren als een kalkoen, die voor het braadspit moet worden klaargemaakt, als je mij Betty voor mijn neus zou wegkapen ! Man, ik zou een heel bataillon uitroeien, ik zou een regiment in de pan hakken, voor een lief lonkje van haar ! Ben ik duidelijk genoeg ?

— Maar wel zeker — dat laat niets te wenschen over ! haastte Brand zich te antwoorden. En ik kan U de volle verzekering geven, mijn-

heer Dulac dat U verder in alle zielsrust uw steenen zult kunnen sjuwen en Uw toekomst-plannen kunt maken. Ik ben hier den langsten tijd geweest, ik geloof dat ik spoedig mijn ontslag neem, en om de heele Betty geef ik geen sikkepit. Ze is mij niet mollig genoeg, ik houd meer van een grooter slag, en van zwarte vrouwen heb ik een afschuw.

— Dat is je geluk! zeide Dulac, het mes wegstekend. Morgen ga ik uit haar eigen mond

hooren of je je woord hebt gehouden, en zoo niet — krik — krak! Je bent er geweest, en ze kunnen je op ons kerkhof begraven.

— Afsproken! Krik — krak als ik Betty niet aan den dijk zet! beloofde Brand, knikte den geweldenaar toe, en ging het huis binnen met zeer gemengde gevoelens en tamelijk verward, terwijl Dulac de stoep afging en haastig in de duisternis verdween.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

ALS LIEFDE WORDT TOT HAAT.

Den volgenden morgen gevoelde Brand zich onzeker en onrustig. Het gesprek met Dulac had hem nog geruimen tijd aan het nadenken gehouden, voor hij zich in zijn smal, ijzeren ledikant, ter ruste had begeven.

Hij verlangde naar het oogenblik waarop Raffles zich met hem in verbinding zou stellen, maar er was ditmaal een ernstig bezwaar tegen het gewone seinenstelsel — de zon was verborgen gebleven achter een floers van grijze wolken, en overdag zou een licht niet te zien zijn geweest op dien grooten afstand, tenzij men een lamp van een paar duizend kaars sterkte zou gebruiken en die bezat Brand nu eenmaal niet.

Reeds des morgens om tien uur was Seymour komen aanrijden in zijn wagentje, en had Armande met zich meegenomen, die zich reeds als zijn verloofde scheen te beschouwen, en volgens de Engelsche methode eenvoudig met haar aanstaanden man wat ging rondrijden, misschien wel den geheelen dag — iets dat nog pas kort geleden in Fransche huisgezinnen iets onmogelijks zou zijn geweest.

En om tien uur geschiedde er iets voor Brand heel onaangenaams.

Terwijl hij bezig was, in de werkkamer van zijn tijdelijken broodheer stof af te nemen, ging de deur open, en Betty stond voor hem, met brandende oogen, de handen in de zijde gesteund en met een gelaat dat wit was van woede en gekrenkte trots.

Zij viel dadelijk met de deur in huis.

— Ben ik te mager? Houdt je niet van zwart? Je gooit me dus in een hoek? Je wilt niets van me weten?

— De zaak is — begon Brand hakkeland, zijn stofzuiger aan- en weer afdraaiend.

— De zaak is dat je een gemeene bedrieger bent, barstte Betty woedend uit.

— Dat gaat te ver, meende Brand verontwaardigd.

— Te ver? Lang niet ver genoeg! riep de toornige Betty, met haar vuisten dreigend.

— Maar alles wel beschouwd heb ik jou heelemaal geen trouwbeloften gedaan!

— Niet? En die zoenen dan? Stond dat soms niet gelijk met een huwelijksaanzoek?

— Pardon — een oogenblikje! verweerde

Brand zich verbluft. Die zoenen kwamen niet van mij, maar van jou! Mij dunkt dat dat de zaak een heel ander aanzien geeft.

— Ja, jij weet er wel een draai aan te geven met je mooie smoesjes, schreeuwde Betty die zich hoe langer hoe meer opwond. Maar je bent nog niet van me af! Denk je dat ik hier in het dorp voor de gek wil laten houden? Ik heb overal met je gegeurd, en ze zullen mij uitlachen, als ze er achter komen, dat ik maar gebluft heb!

— Dan lach jij later nog maar eens, zoodat je het best lacht! gaf Brand haar den raad. Heusch, Betty, alles berust op een misverstand. Ik mag je heel graag, maar — het gaat nu eenmaal niet!

Het kameniertje kwam vlak voor hem staan, en vroeg dreigend:

— Zeg eens — jij bent soms toch al niet getrouwd?

— De hemel beware me! riep Brand met een lichtsprong van schrik.

— Het is maar — dat komt tegenwoordig meer voor naar het schijnt. En nu moet je mij eens even vertellen, wat jij eigenlijk vannacht om twee uur bij de achterdeur deed.

— Een luchtje scheppen! antwoordde Brand, die de vraag natuurlijk verwacht had.

— Om twee uur in den nacht? En wie was dan die kerel die met het vletje de rivier overstak?

— Dat was een vriend, die mij een bezoek had gebracht.

— Je durft! Ik vind het heel verdacht, jongetje. En ik zoek er heel wat anders achter! Ik wil je dit zeggen — neem je voor mij in acht, want ik ben geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, als ik eenmaal begin! Kort en goed, trouw je met me of trouw je niet met me?

— Betty, hoezeer het mij ook spijt....

— Beteekent dat: neen?

— Ja, dat beteekent neen!

Het kameniertje verbleekte, scheen iets te willen zeggen, hield zich met moeite in, draaide hem den rug toe, en liep zoo snel zij kon weg, misschien ook we, omdat de scherpe stem van de kleine Mevrouw d'Haubley haar riep.

— Nu komt er een huilpartijtje, dan pruilt ze wat, en dan is het afgelopen! zeide Brand, met een zucht van opluchting.

Maar hij bedroog zich, en er zou heel iets anders gebeuren, waarop hij toeh eigenlijk had moeten rekenen, als hij Betty een beetje beter gekend had.

Weer een uur later kwam Raffles, duchtig vermomd in de gedaante van een ouden marskramer op de afgesproken plaats bij het hek, floot als een merel en lokte daardoor den gewaanden huisknecht uit zijn tent, in dit geval de donkere bijkeuken, waar hij zich onledig hield met het poetsen van het „oude familie-zilver” dat juist een jaar geleden uit de fabriek was gekomen en versierd was met het een of ander, dat men met wat goeden wil en vooral veel onwetendheid voor een adelijk wapen kon aanzien.

Het gezicht van Brand stond vrij mistroostig, toen hij daar kwam aanloopen met een werkschort voor, vuile handen, een veeg dwars over zijn wang en een zwarte stemming.

Raffles overtuigde zich eerst dat er niemand in de nabijheid was, en zeide toen, door de ijzeren spijlen van het rek heen, Brand aandachtig opnemend:

— Bedriegen de kenteekenen niet, dan hapert het zeer aan je humeur.

— Dat is om den drommel geen wonder! antwoordde Brand knorrig. Dat onmogelijke kameniertje staat er op dat ik met haar trouw!

— Dat is inderdaad een zeer onplezierig dreigement, zeide Raffles hoofdschuddend. Ze bood zich dus aan als je vrouw en je hebt dat aanbod van de hand gewezen?

— Kun je mij soms zien aan den arm van de Fransche kamenier op weg naar dat kerkje, daarginds? barstte Brand uit.

— Je hebt gelijk — de combinatie lijkt wat zonderling. Hoe nam zij het op?

— Wel, zooals een slapende tijger een schop in zijn lendenen opneemt! antwoordde Brand. Ze dreigde mij. Maar tenslotte is ze toch zonder een woord te zeggen heengegaan, toen ik zei dat er niets van een huwelijk kon komen.

— Zonder een woord te zeggen? Dat is voor een vrouw al een heel veeg teeken, Brand; dan zul je je in acht moeten nemen. Dat is niet natuurlijk. Is er nog iets anders gebeurd, dat je moet rapporteeren?

— O, wacht maar even! Vannacht om twee uur, juist toen ik het huis weer wilde binnengaan ben ik op den stoep overvallen door een soort van kermisworstelaar, een zekeren Dulac, steensjouwer van beroep, en die zich bekend maakte als de galant van Betty. Hij gaf mij in overweging, de relatie onmiddellijk te

verbreken en hij zette aan die uitnoodiging kracht bij door de vertooning van een mes, dat heel wat beter geslepen scheen te zijn, dan de zilveren voddens, waar ik nu aan bezig ben!

— Maar dat is een zeer onaangename mededeeling, hernam Raffles. Waar was die man dan ergens? Kan hij gehoord hebben wat wij bespraken?

— Maar een paar woorden, nadat ik de deur voor je opende, want hij stond buiten. Betty had hem ronduit gezegd dat zij niets meer van hem wilde weten, dat zij mij den voorkeur gaf — de duivel moge haar halen — en dat hij maar naar een ander liefje moest omzien. Dat werkte op den kerel — heb ik je al gezegd dat hij steensjouwer is? — als een roode lap op een stier, hij bewaakte het huis en haar venster als een bulldog een soep-been, en het gevolg was dat hij ons net snapte, toen wij van onze kleine expeditie terugkeerden.

— En zag hij mij weggaan?

— Ja, want hij vroeg wie de man was met wien ik het huis had verlaten?

Er kwam een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles, hij dacht even na en zei toen:

— Dan is er alle reden om haast te maken, Brand. Eerlijk gezegd had ik deze complicatie niet voorzien. Het is wel merkwaardig, dat mijn ondernemingen slechts dan gevaar loopen als er een vrouw in het spel is, onverschillig of zij een markiezin, dan wel een kamenier is. Men struikelt steeds over de kleine steenen, zelden over de groote.

— Wat mij betreft — ik ging hier liever over een uur weg dan morgen! Vroeger dan morgen zal het niet gaan. Er is nog een andere reden om wat haast te maken. Er dreigt storm, en de Aisne is reeds nu aan het wassen. Steekt de wind op, en wordt het water hoog, dan zullen wij den kelder niet meer kunnen bereiken, tenzij langs den weg van den tweede deur — en ik zou die van binnenuit niet weten te vinden. Jij soms wel?

— Neen, ik heb niet het flauwste vermoeden waar die deur kan uitkomen. Zeker niet in een van de wijnkelders die niet in gebruik zijn. Maar denk je dan dat de Aisne zoo hoog zal stijgen, binnen een halve etmaal, dat de stoep zal onderloopen en de achter deur versperd is?

— Zoo hoog misschien wel niet, maar het zal toch zeer bezwaarlijk zijn, droogvoets van die zijde het huis binnen te komen. Je zult mij dus op een ander punt moeten binnelaten.

— Dat kan heel goed door de linker zijdeur, die alleen maar met zware grendels gesloten wordt. Maar wat belet mij eigenlijk, in den loop van den nacht een paar malen het kostbare valies te gaan bezoeken, en den inhoud in kleine vrachten naar mijn kamer te sleepen?

— Dat belet het gemis aan tijd, Brand. De tocht is zeer bezwaarlijk, door den nauwen koker, en je zoudt op zijn minst twintigmaal heen en weer moeten gaan. Dat is al een zeer oneconomische werkwijze, die je daarenboven twintigmaal blootstelt aan het gevaar, gesnapt te worden. Wij kunnen het gemakkelijk in één haal naar boven krijgen. Hier in mijn mars heb ik een stevig en lang touw, met een haak aan het einde, en met behulp daarvan zullen wij den koffer in zijn geheel vrij gemakkelijk naar boven kunnen sjuwen. Henderson zal wel moeten helpen, denk ik. Alles is met hem afgesproken. De auto zal klaar staan op den achterweg, die dicht langs den oever voert — en ik hoop van harte dat die weg niet zal onderloopen vannacht. Precies te middernacht zorg je dat de deur open is, want dan zal wel iedereen slapen. En nu zou ik je raden gauw weer rechtsomkeert te maken, want je mag in geen geval toelaten dat het waardige echtpaar, dat hier voor burchtheer en burchtvrouw speelt achterdocht tegen je zou opvatten. Het is al erg genoeg, dat die kerel, die Dulac je is gaan wantrouwen. Tot twaalf uur dan, en verberg het touw vast in den kelder.

En met deze woorden sjokte de marskramer weer naar den straatweg, zoo bedriegelijk zijn rol spelend, dat Brand hem vol bewondering eenige oogenblikken nazag.

Hoezeer Raffles echter gelijk had en in welke mate het gevaar dreigde, bleek dienzelfden middag om een uur of twee, toen er een bezoeker belet kwam vragen bij den heer des huizes, die zich aandiende als Pierre Dulac en mijnheer over een zeer ernstige zaak wilde spreken.

Mijnheer d'Haubley had natuurlijk wel eens over Dulac hooren spreken en wist dat de steensjouwer te boek stond als de verloofde van het kameniertje zijner vrouw.

Hij dacht dus aan een soort huwelijksaanzoek, en werd nog bevestigd in die meening, toen Dulac kwam opdagen in een deftig, zwart pak, dat hem te nauw was, en waarin hij het blijkbaar erg benauwd had.

Na de eerste woorden echter zag mijnheer d'Haubley in, dat hij zich had vergist, en de zoetsappige uitdrukking verdween al spoedig van zijn bol gelaat.

— Mijnheer, zoo begon de reus onmiddellijk

nadat Betty hem eigenhandig had binnengeloodst. Ik ben hier gekomen om U te waarschuwen tegen uw nieuwe huisknecht.

Mijnheer d'Haubley die juist wilde gaan zitten, veerde verschrikt weer overeind en stamelde:

— Tegen Harry, onzen Engelschen bediende?

— Ik weet niet hoe de vent heet, en dat kan me ook verder niets schelen. Ik bedoel die blonde die nog geen drie of vier dagen bij U in dienst is.

— Maar mijn waarde Dulac — wat beteekent dat? Waarom waarschuw je mij tegen hem? De man doet zeer goed zijn werk, hij verstaat uitstekend Fransch, en ten overvloede had hij uitmuntende getuigschriften.

— Dat alles kan zoo zijn, mijnheer. Maar gisterennacht om twee uur had hij dan toch in uw huis een vreemden kerel toegelaten en toen die afscheid van hem nam bij de achterdeur zei hij: „wacht dus maar op mijn bericht, binnen enkele dagen ben je van je baantje verlost” en toen kwam er een Engelschen naam dien ik vergeten ben, maar die zeker niet Harry was. En die mooie blonde bedrieger zei, toen ze elkaar een hand gaven: „dat oogenblik zal ik zegenen, Edward.”

Mijnheer d'Haubley verschoot van kleur. Dat was een heel ernstige mededeeling, die zeker niet in den wind mocht worden geslagen. Harry was den vorigen nacht al om half twaalf naar zijn kamer gegaan, en die had hij dus weer verlaten om een wildvreemde bezoeker in huis te laten, dien hij pas om twee uur 's nachts weer uitliet.

— Wat beteekent dat? hakkelde hij, als conclusie van zijn angstige overpeinzingen.

— Het beteekent zeker niet veel goeds mijnheer!

— Maar wacht eens — hoe weet jij dat zoo precies, Dulac.

— Dat zal ik U eerlijk zeggen mijnheer d'Haubley. Er — was iets tusschen Betty en dien Harry. Ze gaf me gisteren den bons, en in mijn woedende jaloezie heb ik het huis toen bespied. En ik weet niet zeker of ik hem niet vermoord zou hebben, als hij niet de toezegging had gedaan mijn meisje weer aan haar lot over te laten! Maar ik vertrouw hem niet. Ik zal niet rusten voor ik hem hier heb weggevoerd.

— O, is dat je beweegreden? Ik dacht dat je bevreesd was voor de eigendommen van den broodheer van je aanstaande vrouw! zei Mijnheer d'Haubley tamelijk koeltjes.

In den grond konden die eigendommen Dulac geen sikkepit schelen. Maar omdat hij

zijn plannen tot iederen prijs wilde volbrengen, zeide hij haastig:

— Wel wis en zeker heb ik daar aan gedacht, mijnheer d'Haubley. Maar als de eene hand de andere wascht dan worden ze beiden schoon. Ik waarschuw U dus nog eens, houdt dien kerel in het oog. Hij beraamt iets, hij heeft iets voor, en daarbij helpt hem zeker die geheimzinnige vriend van hem, die met het vletje van de overzij moet zijn gekomen. Misschien wordt het vannacht al gedaan. En nu kom ik U aanbieden, de wacht en een oogje in het zeil te houden.

— Maar waarom zou ik dan niet eerder de politie waarschuwen, riep Mijnheer d'Haubley zeer ontsteld uit.

— Waarom zouden wij er de politie bijhalen? zeide Dulac haastig. Ik ben niet dol op de politie — en die is het ook niet op mij. Ik drink nog al eens een stevig glas bij Leblanc in het dorp, dan ben ik niet mak, ik wil wel eens vechten als het zoo te pas komt en — de rest begrijpt U wel. We kunnen het best alleen af, en als ze wat van plan zijn, dan zou de komst van de politie hun de uitvoerig daarvan maar beletten.

— Maar ik verlang immers niets liever, riep Mijnheer d'Haubley uit. Ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat — dat zoo'n schurk, zoo'n gemeene boef mijn zilverkast leeghaalt.

— Dat zal hij niet, mijnheer d'Haubley. Maak U maar niet ongerust. Maar wij moeten hem wel zoo ver laten gaan, dat wij met recht

kunnen zeggen: Die kerel heeft willen inbreken.

— Wacht eens, mijn aanstaande schoonzoon zou ons vanavond weer komen bezoeken, die zal ons een handje kunnen helpen. Die zal zich zeer gaarne verdienstelijk willen maken. Hij is officier bij het Engelsche leger, Seymour heet hij.

Dulac keek even haastig op en bromde:

— Seymour? Ik heb inderdaad een Seymour gekend. Maar die was geen officier. Op geen stukken na! Dat zal dan wel een ander zijn, hahah! Nu, als U gelooft dat ik het niet alleen kan opknappen, laat hem dan maar mee helpen. Hoe meer zielen hoe meer vreugd. Ik kom hier om een uur of elf, voor U zich zoogenaamd naar uw slaapkamer begeeft, en dan zullen we eens zien, of die slimme mijnheer Harry tegen onze slimheid opkan?

— En als je je nu vergist hebt, als Harry zich niets te verwijten heeft en de woorden, die je verrast hebt, niets ernstigs beduiden?

— Dan heb ik me voor niets ongerust gemaakt mijnheer d'Haubley — maar voor het overige is er dan toch niets verloren!

Maar toen de steensjouwer opstond om afscheid te nemen, overwoog hij in zijn binnenste dat er dan integendeel zeer veel verloren zou zijn. Namelijk de voldoening van zijn wraakzuchtige gevoelens en de koeling van de haat, die bij de rampzalige Betty de liefde was komen vervangen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER.

In den loop van den namiddag was de wind inderdaad heftig komen opzetten. De golven van de rivier hadden dikke kuiven en zienderoogen wies het water, en had tegen het vallen van de duisternis reeds het strookje grond achter het huis overstroomd.

Het leek wel alsof de late lente plotseling weer had plaats gemaakt voor den barren winter, want de schrale, kille wind loeide door de takken van de hooge peppels en door de dichte kruinen der kastanjebeuken en der beuken in het fraaie uitgestrekte park rondom „Huize Tréfonds.”

Reeds om acht uur zou het volmaakt onmogelijk zijn geweest, de achterstoep droogvoets te bereiken, en daarbinnen in het huis maakten de bewoners zich niet weinig ongerust, ofschoon de dorpelingen die het weten konden, verzekerd hadden, dat het water van de Aisne nooit meer dan een voet op zijn hoogst tegen de sterke achtermuren van het oude kasteel had aangestaan.

Naarmate de avond vorderde nam de kracht van den storm nog toe, en gierend bulderde hij over en tusschen de hooge boomen.

Precies te middernacht naderde een gestalte gehuld in een langen mantel de linker zijdeur, vatte de koperen klink, en was het volgende oogenblik binnengetreden.

En onmiddellijk klonk een gedempte stem uit de duisternis :

— Ik geloof dat er onraad broeit, Edward. De menschen kijken mij op zulk een zonderlinge wijze aan, zoo schuw, bijna had ik gezegd schuldbeuwt. Ze zien er uit als samenzweerders — en ik heb het stellige gevoel dat ik bespied en gevolgd wordt.

— Kan het geen verbeelding van je zijn, Brand ?

— Neen. Ik weet zeker dat men mij wantrouwt. Het is alsof er in den loop van den middag iets is geschied, dat die dikke menschen tegen mij heeft ingenomen. De dochter loopt zelfs in een groote boog om mij heen, alsof ik een, besmettelijke ziekte had, of hondsdol was. Ik weet zeker.... stil, hoorde je dat ?

In de tastbare duisternis stonden de twee mannen dicht bijeen, en luisterden scherp. Toen fluisterde Raffles zeer zacht :

— Het kan het kraken van een traprede zijn geweest — maar misschien ook van een meubelstuk. Mijnheer d'Haubley heeft er immers zijn huis mee volgepropt.

— Het was een traprede — ik ben er zeker van. Laten wij ons in elk geval in acht nemen. Waar is Henderson ?

— Hij staat bij den grooten eik en wacht op nadere bevelen.

— Roep hem dan ! Als wij met ons drieën zijn, loopen wij in elk geval minder gevaar. Ik heb de telefoondraden voor alle zekerheid maar doorgesneden, zoodat er geen politie kan worden geroepen.

— Dat was misschien niet zoo dom, Brand. Wacht, dan zal ik Henderson het sein geven.

Heel zachtjes opende Raffles de deur weer en een seconde lang flitste het licht van zijn zaklamp in de duisternis van het park.

Er verliepen eenige oogenblikken en toen kwam de geweldige gestalte van Henderson de deuroplijsting bijna geheel vullend en dadelijk moest Brand hem verschrikt waarschuwen :

— Loop zoo zacht als je maar kunt, James. Het betreft hier een onderneming, die zoo geruischloos mogelijk in haar werk moet gaan.

— Ik beloof het U, mijnheer Brand ! fluisterde de reus.

— En zeg liever ook maar niets, want als jij fluistert, dan klinkt het alsof er een zeis wordt aangezet, hernam Brand ongeduldig. Laten wij nog even wachten tot het volmaakt stil is. Daar — daar klonk het weer !

De drie mannen luisterden onbewegelijk.

Er viel niet aan te twifelen, ergens in het groote, oude huis had een trede gekraakt. Men bevond zich hier in den ouden vleugel, die voor een klein deel door het vijandelijke geschutvuur gespaard was en die weer in denzelfden stijl was herbouwd.

Slechts zeer zelden zette hier iemand van de bewoners den voet, behalve wanneer er gasten waren aan wie zij vol trots al deze echte, en nagemaakte oudheden toonde.

— Waar is ergens die trap die nu kan kraken ? vroeg Raffles ongeduldig, omdat iets onzichtbaars en ontastbaars zijn plannen dwarsboomde.

— Om den hoek van de gang, die hier begint — tien meter verder ! Het was een van de oudste trappen in dit huis. Je kunt er bijna niet over loopen zonder gehoord te worden. Wat mij betreft — ik heb mij voor alle zekerheid van de leuning laten afglijden.

— We kunnen dien trap toch vermijden als we naar den kelder gaan ?

— Dat kunnen wij — en ik hoop van harte, dat wij ditmaal niet naar den kelder zullen gaan, ook al gaan wij er heen! spotte Brand sarcastisch. Het zal je nu wel duidelijk zijn dat er spionnen in de buurt zijn.

— Neerslaan, Mylord? stelde Henderson lakoniek voor.

— Daarvoor zouden we moeten weten waar ze zijn, James, antwoordde Raffles. Voorloopig zullen wij ons maar houden alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Maken zij het ons lastig, dan kunnen wij altijd nog optreden. Breng ons langs een omweg naar den kelder, Brand. Het is heel goed mogelijk, dat zij ons binnen komen nog niet eens gemerkt hebben.

Brand dacht hier het zijne van maar hij zei niets. Heel langzaam en op de tast ging hij voor, en bracht Raffles en Henderson langs een vrij lange gang tot in een oude keuken, nog herkenbaar aan de plavuizen op den vloer, de geweldige haardsteden, en de koperen haken, waaraan vroeger de blankgeschuurde pannen en potten hadden gehangen.

Naast den haard was een kelderdeur, dan kwam er een steenen trap, en na deze te zijn afgegaan, bevond Raffles dat hij zich op dezelfde plek ophield, waar Brand hem den dag tevoren de deur van de wijnkelders gewezen had.

En op deze plek hoorde men niets anders dan de storm daar buiten en het bulderend geweld van de rivier, die zulk een geraas maakte, alsof zij dwars door het huis, inplaats van er langs stroomde.

Vlug naar binnen en dan de deur gesloten, fluisterde Brand. Ik geloof dat ze nu ons spoor bijster zijn.

De drie mannen stonden nu in den voorsten wijnkelder, de deur werd gesloten, en Raffles ontstak als eerste zijn zaklamp. Zwijgend liep hij langs de honderden flesschen Chateau Houissant, knielde neer, lichtte den negenden steen uit zijn bed van zand, vatte den ring en trok er aan....

Onmiddellijk schoof het wijnrek weer van den muur af, terwijl Henderson met groote oogen stond toe te kijken.

— Het touw, Brand! beval Raffles kortaf.

Brand ging het stevige touw uit een duister hoekje halen, Raffles nam het van hem over, en zeide, zich tot den reus wendend:

— Mijnheer Brand en ik zullen ons door dien koker naar een lager gelegen kelder laten zakken, James. Wij nemen dat touw mee, maar jij houdt het einde stevig vast. Wij zullen den haak vastmaken aan — een zeker valies, met een kostbaren inhoud, dat geen wettigen eigenaar heeft, maak je daaromtrent niet

ongerust, en zoodra we een kort sein geven, begin je te trekken, maar reken er op dat het een zware vracht is. Ik zal je zooveel mogelijk helpen, door van onderen den koffer op te duwen. Begrepen?

— Alsof ik het met de moedermelk had ingedronken, antwoordde de reus.

— Opgelet dan!

Raffles kroop het eerst door de nauwe opening, en Brand volgde hem onmiddellijk.

Daar beneden vonden zij den koffer nog altijd op zijn plaats staan, en het touw bleek maar juist lang genoeg te zijn om den haak om een van de hengsels te kunnen slaan, nadat zij het zware vrachtje, tot voor den koker hadden gesleept.

Henderson kreeg het sein, het volgende oogenblik stond het touw strak en heel langzaam begon de koffer zich opwaarts te bewegen, maar hij was nog geen halve meter van den vloer, toen er plotseling stilstand in kwam en daarboven de stem van Henderson met een booze uitdrukking weerklonk:

— Houdt het vrachtje, daar beneden! Ik heb allebei mijn handen noodig, ik geloof dat er bezoek is!

De koffer kwam weer omlaag sullen, met moeite tegengehouden door Brand en Raffles, die niet begrepen wat er gaande was en het volgende oogenblik klonk daar boven het gerucht van een worsteling, gepaard met Engelsche zoowel als Fransche krachttermen, toen een dreunende val, en dan weer de stem van Henderson die knorde:

— Daar zul je voorloopig wel je bekomst van hebben, jij bemdeial! Dat zal je leeren je met mijn zaken te bemoeien.

Raffles en Brand keken eerst elkaar aan, en vervolgens poogden zij door den donkeren koker heen te onderscheiden, wat daar boven voorviel.

En terwijl zij dit nog niet voor zichzelf hadden uitgemaakt, en vol ongerustheid wachten, kwam eensklaps het touw, niet langer vastgehouden, naar beneden glijden, als iets levends, een slang, die in grillige bochten langs een boomstam omlaag gleed.

Onmiddellijk hierop volgde een uitroep van ongeduld hierboven, en toen zagen de beide mannen in het geheel niets meer, maar zij hoorden wel een eigenaardig gerommel, alsof er in de verte een trein over een viaduct reed, en dit geluid werd teweeggebracht door de schoenpunten van Henderson die over het gegolfde plaatijzer streken, terwijl de reus zich naar omlaag liet glijden, juist op de wijze die men in circussen wel eens ziet toepassen door gedresseerde ijsberen, die eerst een trap

moeten beklimmen, en dan van een gladde plank naar omlaag komen.

En daar was hij al, met een schram naast zijn oog, die een weinig bloedde maar overigens glimlachend, maar toch een beetje verlegen en verward.

— U moet het mij niet kwalijk nemen dat ik hier maar zoo kom binnenvallen Mylord, begon hij, maar ik moet het touw terug hebben, en ik geloof overigens niet dat het boven meer zoo veilig is als zoeven.

— Maar wat is er dan toch gebeurd? vroeg Raffles, ongeduldig over deze stoornis.

— Dat is in een paar woorden te zeggen, Mylord. Toen ik daar zoo stond te trekken aan het touw, ging ineens de deur open, en er kwam een kerel binnen, bijna even groot als ik, die zonder een woord te zeggen op mij aanviel. Ik hield hem eerst met een been van mij af en riep U toen om de koffer weer op te vangen en toen heb ik hem een harden rechten gegeven, die op de goede plek te land kwam. Hij had een mes in zijn hand, die leelijkert!

— Maar — dat moet dan Dulac geweest zijn, fluisterde Brand ontgaan. Dan was er dus wel degelijk onraad.

Op dit oogenblik hief Raffles de hand op en beval zeer zacht:

— Lampen dooven! Daar is nog iemand binnengekomen of je aanrander is weer uit zijn bewusteloosheid ontwaakt. En nu geen woord meer.

Een doodsche stilte viel in, en een nachtzwarte duisternis omgaf de drie mannen. Toen hoorden zij eensklaps boven hun hoofd een uitroep van woede en schrik, gevolgd door een kernachtige, Engelsche vloek, toen spraken twee stemmen driftig maar op gedepten toon, er klonk een geluid alsof er iets zwaars omviel, en toen kwam plotseling met snelle vaart iets omlaag glijden door den koker, hotsend over de ribbelingen van het plaatijzer.

En nog was dat zware voorwerp net geheel en al beneden, of het werd ingehaald door iets anders, dat kil aanvoelde, dat scheen te leven, en zich eensklaps aandiende als een geducht, schier onoverwinnelijk vijand — het water!

Eerst met een ruischend geplas, vervolgens met een donderend geweld stroomde het door de plaatijzeren tunnel omlaag, en daarboven klonk een schelle lach opnieuw door een vloek gevolgd, toen was er het geluid van een zware deur die wordt dicht geworpen, en vervolgens hoorde de drie nog altijd onbewegelijk stillstaande mannen niets anders dan het ruischen en plassen van het water, dat met verbazende en steeds toenemende kracht

binnengutste.

— Maak weer licht! beval Raffles. Een muur is zeker bezweken! Wij moeten tot iederen prijs weer naar boven, naar den wijnkelder!

— Dat zou U niets helpen, zelfs al zou het kunnen! klonk een schorre stem vlak naast hem. Hij heeft een schuif opengetrokken, de lafhartige schurk, en die kunt U toch niet vinden. De deur — is bovendien — van buiten gesloten en....

Hier stierf de stem weer weg en ging over in een zwak gereutel.

Brand had zijn zaklantaarn aangeknippt en bij het licht zagen zij het bleeke, verwilderde gelaat van Dulac, met een wond boven op het hoofd, waaruit wat bloed druppelde, dat dadelijk ontkleurde en weggevoerd werd door het met geweldige kracht van zulk een groote hoogte binnenstroomende water, hetwelk reeds bijna den geheelen vloer van den grooten kelder overmeesterd had, en zelfs nog hier en daar droge plekken liet.

Raffles schudde Dulac aan den arm heen en weer en schreeuwde hem toe:

— Wat praat je van een schuif? Wie deed het dan?

Maar hij kreeg geen antwoord. Dulac was bewusteloos.

Raffles zag onmiddellijk den vollen omvang in van het vreeselijke gevaar dat dreigde, en gaf op korten toon zijn bevelen.

Henderson en jij Brand, draagt dien man snel naar de hoogste plek van den vloer. Ik zal trachten, naar boven te komen.

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Brand uit. Je zoudt evengoed kunnen trachten, tegen den waterval van Schaffhausen op te zwemmen!

— Toch moet het gepoogd worden.

— Waarom? Als je toch de schuif niet weet te vinden, die den watertoevoer afsluit? Het is alsof de geheele rivier, die vandaag wel twee meter gewassen lijkt te zijn, hier den kelder binnenstroomt. Je waagt je leven voor niets. Laten wij het liever met die deur daar probeeren.

— Je hebt gelijk — wij kunnen althans een gat in het paneel maken, als wij haarniet kunnen open krijgen. Ik zal ze onderzoeken. Draag dien geweldenaar hier vandaan voor hij verdrinkt — er is hier een kuil in den bodem!

Henderson en Brand hadden het water reeds tot over hun enkels, toen zij met den bewusteloozen Dulac de hoogste plek van den vloer bereikten, en hem daar tegen een der muren plaatsten.

Raffles onderzocht intusschen de deur. Het

was een zeer stevige afsluiting, bijna zonder kieren, en het water stroomde zeker wel duizendmaal sneller binnen dan het door deze smalle reten weer kon wegvloeien.

De paneelen waren bijna een vuist dik en van sterk eikenhout, en zij zouden heel wat druk kunnen weerstaan.

Het slot was van een uitstekende hoedanigheid, en Raffles bemerkte al spoedig, dat het niet zoo gemakkelijk zou gaan, het te openen.

Toch begon hij onmiddellijk met dit lastige werk.

En intusschen steeg het water met angstwekkende snelheid.

Men hoorde het nu nog slechts als een onderaardsch gerommel want het uiteinde van den koker stond reeds geheel onder water, en het luidruchtige plassen had dus opgehouden.

Na tien minuten stond het water Brand tot de knieën en de zittende Dulac had het bijna tot aan de kin, en Raffles beval kortaf, na snel te hebben omgezien naar het kleine zwijgende groepje in het schijnsel van een enkele zaklamp:

— Zet hem overeind en tracht hem bij te brengen. Bloedt die hoofdwonde sterk?

— Bijna in het geheel niet! antwoordde Brand. Het is meer een deuk met een bot voorwerp toegebracht.

Dat moet dan die andere kerel gedaan hebben, die geheimzinnige numero twee, gromde Henderson, terwijl hij het zware lichaam van Dulac overeind sjarde, niet bepaald zoo zachtzinnig als verpleegsters doen.

— Ik ben er bijna, Brand! vervolgde Raffles.

Raffles wierp een blik naar omhoog. De kelder was vrij uitgestrekt maar niet zeer hoog van verdieping. Nog een half uur, en hij zou stellig geheel zijn vol gelooopen, want nergens was de minste opening te zien. Met het water tot ver boven zijn knieën werkte hij in koorts-

achtige haast door — toen draaide hij even aan de zware deurknop — duwde — en het volgende oogenblik werd hem de deur met groote kracht uit de hand gerukt door de onweerstaanbare macht van het aanstormende water, dat niet alleen de deur, maar ook hem zelf en de anderen als met een reuzen vuist naar buiten slingerde, hen van de been wierp en met duizelingwekkende snelheid door een tamelijk breede gang dreef, tot het zich weer van een steenen trap stortte, en hen allen meesleurde.

En plotseling, voordat zij het nog beseften, lagen zij op het droge!

De oorzaak was heel eenvoudig, en een gevolg van een natuurkundige wet — vlak onder de trap begon de gang te stijgen en het water vond op het laagste gedeelte een uitweg door een groot, rond muurgat, met zeer dikke tralies afgesloten.

Henderson had Dulac nog in het laatste oogenblik in den kraag genomen, en deze onvrijwillige reis scheen zijn bewustzijn weer te hebben gewekt, want hij wreef zich over het hoofd, trok een pijnlijk gezicht en mompelde:

— Hij zal het me betaald zetten, de schooier! Hola! Ik zie menschen om me heen, wie zijn jullie?

— Dat zul je aanstonds wel zien, zoodra er licht is! liet de stem van Raffles zich uit de duisternis hooren. Begin maar met ons te zeggen wie de man was die je naar het leven stond en die de schuif opentrok, zoodat ook wij bijna verdronken zijn.

— Wie dat was? Dat was „Mooie Albert,” die tegelijk met mij in de gevangenis van Bayonne heeft gezeten — voor een klein kraakje Hij was kelner in Parijs, en....

— En zijn stem leek merkwaardig op die van Ralph Seymour! vulde Raffles den zin aan en zijn stem klonk hard.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No. 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

WAARIN IEDEREEN ZIJN DEEL KRIJGT.

Terwijl op geen drie meters afstand, het water zich met grooten kracht een uitweg zocht door het muurgat, haalde Raffles zijn zaklantaarn tevoorschijn, maar zooals hij al vreesde, weigerde het toestel. Ook de lamp van Brand was gebroken.

Maar Henderson die het vruchteloos tikken van de onmisbare verlichtingstoestellen wel had gehoord, zeide trotsch :

— Dan is de oude James ditmaal toch eens de knapste geweest ! Ik heb mijn kleine toorts in mijn zakdoek en daarna in mijn sportpet gewikkeld, en zoo onder mijn leeren jekker gestoken.

— Onderzoek dan maar snel of ze werkt, James — wij kunnen onmogelijk zonder licht, het is hier stikdonker.

Een zucht van verlichting ging op toen even later het zwakke schijnsel van een elektrische toorts door de duistere gang speelde.

Dadelijk liet de stem van Dulac zich hooren, die zeide :

— Zoo, nu weet ik tenminste met wie ik te maken heb. Jij bent degenen die mij mijn meisje heeft willen afkapen.

— Maar ik wil het heelemaal niet, mijn waarde Dulac en je kunt Betty krijgen met mijn zegen bovendien, in geval je daar gesteld op mocht zijn ! zeide Brand en bijna moest hij lachen ofschoon de toestand nog verre van aangenaam was.

— Maar een huisknecht ben je toch zeker niet, is het wel ? Geef maar geen antwoord, wat je eigenlijk wil is me niet duidelijk, maar het is niet veel goeds, denk ik. En dat is de kerel die me daarboven dien optater heeft gegeven ! Het dreunt me nog in mijn kop. Ben jij een bokser ?

— Ook al ! antwoordde Henderson droog. Maar ik haal ook wel eens menschen uit het water zie je. Als ik jou niet in je nek genomen had, dan peuzelden nu de ratten in den kelder al aan je !

Dulac rilde, en zeide :

— Daar heb je gelijk aan ! En dat zal ik weten te onthouden. En deze hier ?

Hij duwde even met zijn geweldige wijsvinger tegen den schouder van Raffles die fijntjes glimlachend antwoordde :

— Mijn rol had wellicht niet zooveel om het lijf. Ik ben degenen die de deur wist open te krijgen, zoodat wij den kelder konden verlaten — hetgeen misschien een overdreven zegswijze is, want wij werden er met een snel-treinvaart uitgesmeten !

— Dat is nu allemaal goed en wel — maar nu zou ik toch wel eens willen weten wie jullie drieën eigenlijk zijn, hoe je bij elkaar komt, waarom jij je voor een bediende uitgeeft en wat jullie daar in dien kelder te zoeken hadden. Deze kerel hier trok juist aan iets, toen ik hem overviel. Zeg eens eerlijk — zijn jullie jongens van de vlakke ? Behooren jullie tot het nobelvolk ? Om kort te gaan en duidelijk te zijn : zijn jullie inbrekers ?

— Oudheidkenners ! antwoordde Raffles met zooveel aplomb dat Brand moeite had zijn lachen in te houden. Wij hadden veel gehoord van dit oude kasteel, en wij wilden zijn bezienswaardigheden zoo gaarne eens bezichtigen.

Dulac zei eerst niets. Hij keek Raffles eenigen tijd strak aan, legde toen zijn breede handen op diens schouder en zeide eenvoudig :

— Ze hebben mij in Bayonne drie jaren laten brommen omdat ik oudheidkenner was. Nou, ik zeg er niets van hoor ! Maar op het oogenblik valt er niets op me te zeggen, op mijn woord van eer.

— Des te beter, Dulac zeide Raffles, den man toeknikkend. Maar nu moesten wij het voortzetten van dit aangename gesprek maar uitstellen, tot het geschikte oogenblik, bijvoorbeeld tot we weer droge kleeren aan hebben.

— En ik moet een borrel hebben, een pleister op mijn kop en — de gelegenheid om eventjes met „Mooie Albert” af te rekenen. Hoor eens even — hoort hij ook bij jullie ?

— Neen, Dulac — hij vertoefte in een geheele andere kwaliteit in dit huis ! antwoordde Raffles glimlachend. Of ik moest mij al zeer vergissen. En voor wij onzen tocht voortzetten, op zoek naar droge kleederen, moet je mij dit nog zeggen : was die „Mooie Albert” een Engelschman ? En hoe heette hij eigenlijk ?

— Hij was een Engelschman, hij heette destijds Albert Hunter, en toen ik hem leerde

kennen was hij kelner in een klein café'tje in de haven van Marseille, waar hij gestrand scheen te zijn.

— Weet je heel zeker, dat hij niet Seymour heette ?

— Dat weet ik heelemaal niet zeker, maar hij gaf op dat Hunter zijn naam was. Wel weet ik dat zijn vader slager moet zijn geweest of het nog is in het Oosten van Londen, een gemeen wijkje naar ze zeggen.

Raffles glimlachte en zei slechts :

— Dan weet ik al genoeg. Vooruit dan maar, anders vatten wij kou. Weet jij hier soms den weg, Dulac ?

— Neen, ik heb hier nooit een voet gezet. Ik wist ook niets van dien koker en Betty heeft het ook zeker nooit geweten, anders had zij er mij wel iets van verteld. Ik kan mij nog niet begrijpen, wat jullie daar beneden eigenlijk zochten.

— Dan moet je het maar zonder dat begrip stellen, zei Henderson, die er meer dan genoeg van had. Zal ik hem maar binden en weer in het water smijten ? Hij is zoo lastig !

— Voorloopig niet James, antwoordde Raffles lachend. Mijnheer Dulac bevalt me waarlijk. Hij is wat erg vlug met zijn mes, hij heeft in zijn verleden — een klein vlekje, maar nu is hij een eerlijke steensjouwer geworden, en ik hoop van harte dat hij met de bevallige Betty gelukkig zal worden.

— En nu op zoek naar wat droogs ! besloot Brand ongeduldig. En toen liep het druipnatte viertal voorzichtig en bij het licht van den electrischen toorts den gang verder in, die langzaam helde, een bocht maakte, weer verder ging, steeds steen, totdat Raffles stilstond, scherp luisterde, en zei, zijn stem dempend :

— Wij zijn hier stellig in het oudste gedeelte van het huis, en waarschijnlijk weer op den beganen grond of nog hooger, want ik heb den indruk dat wij op zijn minst tien meters geklommen zijn. Doof die lamp eens, Brand.

Het werd weer donker, want Brand, die de toorts had overgenomen, knipte zijn lamp uit.

En zoodra de oogen van de vier mannen weer aan de duisternis gewend waren, zagen zij op eenigen afstand een flauwe lichtschemering, een streepje rosachtig schijnsel, alsof er daar ergens een deur was, behoorende tot een kamer waar licht brandde.

Heel voorzichtig schoven zij op Raffles' bevel naar die lichtkier toe en hij fluisterde toen de lamp weer aan te knippen.

De kleine toorts verspreidde weer haar zwak licht en nu zagen de mannen inderdaad

een deur, die al heel oud moest zijn, niet alleen wegens den gewelfden vorm, maar ook omdat het ijzeren beslag zwaar verroest was.

— Dat oude gedeelte schijnt nog vol geheimen te zitten, bromde Dulac.

Raffles aarzelde geen oogenblik maar begon zijn instrumenten te beproeven op deze oude deur, en hoe ingewikkeld en roestig het slot ook was, langer dan vijf minuten kon het geen weerstand bieden en langzaam trok Raffles de deur open.

De deur bleek zich te bevinden heel aan het einde van een eigenaardige gang, die zoo smal was, dat Dulac en Henderson er zich maar juist, als zij zich op de wijze van kreeften voortbewogen, zijdelings door heen konden schuiven. Het lichtschijnsel kwam dan ook niet uit een kamer, maar door een grillig gevormde opening in een der zijwanden van deze merkwaardige gang, die zich in den rechterwand bevond en die op den linkerwand daar tegenover de nauwelijks te onderscheiden schaduwen wierp van een houten of ijzeren rasterwerk.

Het licht dat in de gang scheen was sterk genoeg om er bij te kunnen zien vooral als men lang in de duisternis vertoefd had en bijna aanstonds hoorden de vier mannen tot hun niet geringe verbazing onmiddellijk en heel duidelijk, verschil lende stemmen die op een rustigen conversatietoon spraken.

Plotseling legde Raffles zijn hand op den mond van Dulac, want de reus had de vuisten gebald en scheen te willen gaan schreeuwen.

Hij had zooveen een stem herkend, die hem wel zeer hatelijk in de ooren moest klinken.

Raffles bracht zijn mond aan het oor van den driftigen geweldenaar en fluisterde :

— Je zult niets missen door te wachten, maar je kunt wel alles bederven door te veel haast. Nog een kwartier, en wij zullen allen ons gerechte deel hebben gekregen. Kom !

Heel voorzichtig schuifelden de mannen verder en toen konden zij één voor één voor een kort oogenblik door een soort van houten roset, fraai bewerkt, nauwelijks een voet in doorsnede, een blik werpen in een helder verlicht en zeer fraai gemeubeld vertrek, waarin zich het echtpaar d'Haubley, Mejuffrouw Armande, Mijnheer Ralph Seymour en nog een onbekend heer met gladden schedel, waarschijnlijk de dorpsnotaris of een ander notabel zich ophielden.

Deze versieringsroset moest zich hoog aan den wand van deze kamer bevinden, waarschijnlijk juist onder de zoldering, want die liep door op dezelfde hoogte over deze verraderlijke sluipgang, die zeker in vroegere eeuwen goede diensten had bewezen !

Maar de mannen huiverden nog altijd van kou, vocht, en wilden verder gaan.

Doch Dulac zeide, met de tanden op elkaar geklemd :

— Ik weet wat ! En als jullie me helpen wilt, dan stem je toe in mijn voorstel. Ik blijf hier en beloer hen. Ik ken die kamer heel goed, en ik geloof ook dat ik weet hoe je er komen moet. Nu komt de rookkamer, en dan heb je de slaapkamer van mijnheer, en dan komt de kamer van den valet, die is heel groot en stevig, en die heeft massa's kleeven. Het toeval wil, dat hij er vanavond niet is. In die twee kamers zullen jullie meer dan genoeg vinden. Maar haast je een beetje.

— Maar je zult hier rillen en klappertanden van de kou ! wierp Brand tegen, heel zacht pratend.

— Niks ! Ik zal het warm genoeg hebben, als ik maar naar het gezicht van dien moordenaar kijk, die me er destijds heeft ingedraaid en er zelf met een jaartje afkwam, de schooier ! Zorg dat jullie over een kwartier achter die zijdeur staat die je duidelijk kunt zien. Meer tijd kan ik je niet geven, want dan zou ik het moeten uitschreeuwen. Let dan maar goed op wat er gebeurt, hij zal zich zeker verraden, of mijn naam is geen Dulac en dan zullen wij een pretje beleven. Man, al zat ik hier in ijs verpakt, dan zou ik het nog zoo warm hebben als een koortslijder. Schiet op — we zullen lachen ! Zoo mijnheer, wou jij met die jonge-juffrouw trouwen ? De centjes binnensleepen ? Maar dat zit je niet glad. Dulac is er ook nog — en nog niet verdronken gelukkig !

— Nu begin ik de zaak ook beter te doorzien, fluisterde Raffles. Jullie hadden elkaar dus nog nooit ontmoet, hij trof je voor het eerst weer aan in den kelder, hij begreep welk gevaar hem van jouw kant dreigde, als je over de oude relaties begon — jij hebt hem zeker verwijten gedaan over zijn verraad van destijds, hij sloeg je bewusteloos en liet je door den koker zakken, om vervolgens het water tot den kelder toe te laten. Nu, wij zullen ons haasten, de comédie zal nu wel spoedig ten einde zijn.

Raffles, Brand en Henderson, schoven, zoo vlug zij konden door het sluipgangetje verder kwamen weer in de duisternis, durfden weer licht ontsteken en plotsling hield de gang op, en konden zij in de dikte van den muur een uiterst smal trapje afgaan, dat uitkwam op een popperig portaaltje en hier moest Raffles weer een deur openen, die aee. bleek uit te maken van een eikenhouten betimmering — in de kamer van den valet, dien mijnheer d'Haubley zoo gaarne vlak bij zich had.

In een oogwenk hadden de drie mannen alle welvoorzien kasten geplunderd maar Brand, heel wat kleiner, moest zich gaan voorzien in de aangrenzende slaapkamer van den heer des huizes, een waar boudoirtje, in blauw en goud !

Met de ruwe handdoeken wreven zij hun huid droog, schoten de kleeven aan, maar zij moesten hun eigen doornat schoeisel weer aantrekken want dat ging nu eenmaal niet anders.

Van de slaapkamer, kwamen zij inderdaad in een weinig gebruikte rookkamer en onmiddellijk hoorden zij weer duidelijk de luide, en rustige stemmen — de rookkamer was maar door een fraai, zijden gordijn, dat een deur-opening afsloot, van den kleinen ontvangsalon gescheiden.

Raffles haalde nog eens de hand door zijn nog vochtig haar, trok het colbert recht dat hem een beetje te wijd was, gaf Brand een waarschuwend oogknipje en luisterde.

Het zou blijken dat hij precies op tijd was gekomen.

De bezoeker met den kalen schedel zei namelijk :

— Dan zullen wij het er dus voor houden, mijn waarde heer d'Haubley, dat onze jonge vriend van over het Kanaal mijnheer Seymour morgen bij mij komt ter onderteekeing van het contract. Iedere knaap in het dorp zal U het kantoor van Notaris Dubois kunnen aanwijzen. En daar het nu toch waarlijk zeer laat is geworden....

Op dat oogenblik klonk er van uit den hooge een spottende, bijtende stem : die luid schreeuwde :

— Wel, hoe gaat het er mee, Seymour, oftewel, Albert Hunter, oftewel mooie Albert ? Denk je nog wel eens aan je cachotje in Bayonne mooie mijnheer ?

Een woedende vuist beukte op het vergane hout van de versieringsroset, door wurmen aangevreten, en het vloog stuk alsof het papier was, en daar verscheen, als een zeer vreemde maan het vuurroode, woedende gelaat van Dulac in de ronde opening.

Met een krijschenden schreeuw had Seymour de hand in zijn zak gestoken, maar nog voor hij de browning kon afvuren, die hij had opgeheven, sprong Raffles in de kamer drukte den gewapenden arm omlaag, ontwong hem het wapen en zei rustig :

— Je spel is uit, Hunter. Neem mij niet kwalijk, mijnheer d'Haubley, Madame, Meuffrouw, dat wij zoo onaangediend binnentreden, maar wij zoeken dit heerschap. Wij zijn — van de Parijsche recherche. Laten wij

U voor mogen stellen, Albert Hunter, voormalig kelner in Marseille en die een jaartje celstraf heeft moeten opknappen wegens een inbraak in de buurt van Bayonne. Die man daarboven zal er U meer van kunnen vertellen. Dat Hunter geen cent zijn eigen kan noemen, behoef ik U zeker niet te zeggen. Het is zeker heel hard voor U, Mejuffrouw — maar dit is toch zeker nog beter, dan U gekoppeld te moeten weten aan een voormaligen boef. En nu zullen wij U van zijn gezelschap maar bevrijden — hij heeft nog het een en ander op te knappen in Parijs. Heb je niet, Hunter?

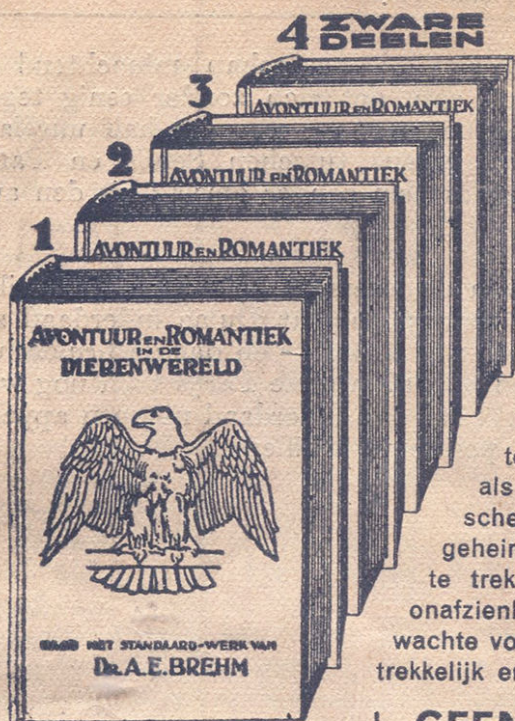
Hunter antwoordde met een lasterlijken

vloek, keek het gezelschap minachtend en uittartend aan, liet zich zonder eenig tegenweer wegvoeren en — was een half uur later weer vrij, ergens tusschen Senlis en Parijs, waar Raffles hem zonder omslag uit den auto zette.

Wie van de lezers er belang in stelt willen wij wel verklappen, dat Dulac inderdaad zijn Betty toch nog kreeg — en dat de bruidschattjager een maand later te Parijs toch nog werd opgepakt! Hij had inderdaad nog een appeltje met de politie te schillen.

De volgende aflevering bevat:

De ontvoeringen van Hollywood.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

- { tegen betaling à contant van fl. 12.—
 - { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
 - * { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
- Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maandel. termijn van fl. is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gearandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiedade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 45

Te posten in open enveloppe, portu 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS